SV

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 18.06.2002
KOM(2002) 326 slutlig

2000/0238 (CNS)

Ändrat förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus

(framlagt av Kommissionen)

MOTIVERING

1. BAKGRUND

Den 20 september 2000 antog kommissionen ett utkast till rådets direktiv om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus[1].

Direktivförslaget översändes till rådet, Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén.

Ekonomiska och sociala kommittén yttrade sig positivt om förslaget den 25 och 26 april 2001 (CES 530/2001).

Europaparlamentet antog sitt betänkande vid plenarmötet den 20 september 2001. Parlamentet godkände kommissionens förslag med förbehåll för vissa ändrings-förslag och uppmanade kommissionen att ändra sitt förslag i enlighet med dessa. På grundval av en rapport som lades fram på plenarmötet av Graham R. Watson, ordförande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, antog Europaparlamentet 106 ändringsförslag (A5-0291/2001)[2].

Förslaget förhandlades i rådet under 2001. Under det belgiska ordförandeskapet antog rådet vid sitt möte i december 2001 sina slutsatser i fråga om det kommande direktivets inriktning[3].

I uttalandet från Europeiska rådets möte i Laeken uppmanades kommissionen att lägga fram ett ändrat förslag.

2. EN ÖVERSIKT ÖVER DET NYA FÖRSLAGET

I överensstämmelse med rådets slutsatser innehåller detta förslag en annorlunda struktur för asylförfarandena i medlemsstaterna och många av de miniminormer som kommissionen hade föreslagit har ändrats.

Dessutom har flera av Europaparlamentets ändringsförslag beaktats, antingen i skälen eller i artikeltexten.

Följande centrala ändringar har gjorts:

1. I enlighet med förslag från vissa medlemsstater och från Europaparlamentet har näst intill alla garantier i kapitel II ändrats, vilket antingen innebär att skyddet för de asylsökande har förbättrats eller att garantierna har ändrats så att de i större utsträckning beaktar särskilda omständigheter eller undantagssituationer som uppstår i praktiken samt metoder eller säkerhetsåtgärder mot missbruk och vissa nationella villkor eller särdrag.

2. I enlighet med rådets slutsatser har systematiken för förfarandena i de tidigare kapitel III och IV omorganiserats. I stället för ett separat förfarande för bedömning av om asylansökningar skall tas upp till sakprövning, kan ansökningar som inte anses kunna tas upp till sakprövning handläggas enligt påskyndade förfaranden.

---

1 KOM (2000) 578 slutlig, EGT C 62 E, 27.2.2001, s. 231.

2 EGT C 77 E, 28.3.2002, s. 94

3 (15107/01/REV 1). Pressmeddelande 14581/01 (Presse 444), rådets 2396:e möte – rättsliga och inrikes frågor samt räddningstjänst – Bryssel den 6 och 7 december 2001.

3. På förslag från vissa medlemsstater har särskilda normer för två nya typer av påskyndade förfaranden införts: ett förfarande för att pröva ansökningar som lämnas in vid gränsen eller vid inresa på territoriet och ett förfarande för prövning av om man måste inleda ett nytt förfarande för en ansökan som görs på nytt.

4. Det har införts nya kategorier av ansökningar som inte kan tas upp till sakprövning och även andra typer av ansökningar, där det finns bevis för att sökanden har handlat felaktigt eller missbrukat förfarandet, kan handläggas enligt påskyndade förfaranden.

5. Man har tagit bort bestämmelsen om att medlemsstaterna är skyldiga att föreskriva en skälig tidsfrist inom vilken ett beslut skall fattas enligt det ordinarie förfarandet och om att betrakta bristande iakttagande av tidsfristen som ett negativt beslut som asylsökanden kan överklaga, liksom skyldigheten för överinstanser att fatta beslut inom en skälig tidsfrist.

6. Skyldigheten att införa ett överklagandesystem i två led, där det åtminstone i ett led är en domstol som omprövar beslutet, har i enlighet med allmänna gemenskapsrättsliga principer ersatts av en bestämmelse om att alla asylsökande har rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol mot ett beslut som har fattats om deras asylansökningar. De institutionella arrangemangen för omprövning eller överklagande överlämnas till medlemsstaterna.

7. I enlighet med ett ändringsförslag från Europaparlamentet föreslås det att genomförandet av detta särskilda asyldirektiv skall utvärderas med regelbundna intervaller som inte överstiger två år.

KOMMENTARER TILL DE ENSKILDA ARTIKLARNA

Skälen

Skälen har ändrats så att de överensstämmer med ändringarna i artikeltexten. De återspeglar dessutom (delar av) Europaparlamentets ändringsförslag 2, 3, 4, 5, 8, 11, 17 och 21.

KAPITEL I

Tillämpningsområde och definitioner

Artikel 1

I artikeln anges direktivets syfte.

Artikel 2

Artikeln innehåller definitioner av olika begrepp och termer som används i direktivförslaget. Till följd av ändringar i kapitlet om överklagande har definitionerna av ”överprövnings-instans, ”appellationsdomstol” och ”beslut” blivit överflödiga och de har strukits. Hänvisningen till en beslutande myndighet som är en domstol och hänvisningen till olika områden för kvarhållande i förvar har också blivit överflödiga och strukits. En definition av ”företrädare” har lagts till för att tydligt beskriva de olika personer eller organisationer i medlemsstaterna som företräder underåriga utan medföljande vuxen. Den följer definitionen i 1997 års resolution om underåriga medborgare i tredje land utan medföljande vuxen. Definitionen av begreppet ”flykting” i det ändrade förslaget följer förslaget till rådets direktiv om miniminormer för när medborgare i tredje land och statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd (KOM (2001) 510 slutlig). En separat definition av ”slutligt beslut” har införts för att göra texten juridiskt tydligare.

Artikel 3

Hänvisningen till protokollet om asyl för medborgare i Europeiska unionens medlemsstater, som fogats till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, har flyttats till ett skäl.

Artikel 4

En ny artikel har införts för att betona att medlemsstaterna får föreskriva mera gynnsamma förfarandenormer, vilket Europaparlamentet efterfrågade i sitt ändringsförslag 18.

KAPITEL II

Grundläggande principer och rättssäkerhetsgarantier

Artikel 5

Den tidigare artikel 4 har främst ändrats för att beakta ett antal förslag som diskuterats på expertnivå i rådet.

(1) Genom första punkten säkerställs att medlemsstaterna inte avslår eller utan prövning avvisar en asylansökan enbart på den grunden att den inte har lämnats in så snart som möjligt. Tidsfrister för att ansöka om skydd är i sig inte förbjudna, om de inte används för att undvika att göra en korrekt prövning av en ansökan.

(2) Enligt den andra punkten får medlemsstaterna kräva att ansökan framställs personligen, vilket innebär att ett juridiskt ombud eller biträde i så fall inte kan göra det på den personens vägnar.

(3) Även om ansökningar normalt skall göras personligen enligt punkt 2, tillåter vissa medlemsstater att ansökningar kan göras på andras vägnar. Det nya förslaget bygger på den tidigare artikel 4.4, som godtog denna praxis, och innehåller dessutom i denna och följande punkt ett antal ytterligare garantier. Punkt 3 reglerar frågan om personer som inte kan lämna in en ansökan för egen räkning (underåriga under en viss ålder, som skall fastställas i nationell lag, och underåriga utan medföljande vuxen, vilkas ansökan måste göras av en företrädare).

(4) I denna punkt föreskrivs minimigarantier för det fall medlemsstaterna skulle vilja föreskriva i lag att en sökande även kan lämna in en asylansökan för personer som är beroende av honom eller henne för sin försörjning (make/maka, underåriga etc). För att undvika alla missförstånd eller missbruk, måste den person som ansökan gäller uttryckligen begära att en ansökan görs av en annan person på hans eller hennes vägnar. Detta innebär att den personen inte längre kan lämna in en separat ansökan. Om så sker, får medlemsstaten avslå ansökan med hänvisning till den ansökan som redan har lämnats in.

(5) Syftet med denna punkt är att säkerställa att förfarandet för att fastställa flyktingstatus inleds utan dröjsmål när en ansökan har lämnats in i en medlemsstat, även om vissa formella krav fortfarande måste uppfyllas enligt nationell lagstiftning (t.ex. att sökanden måste fylla i en ansökningsblankett eller inställa sig på en särskilt plats för fastställande av dennes identitet).

(6) Denna punkt samlar två skyldigheter som tidigare föreskrevs i olika artiklar; skyldigheten att säkerställa att alla myndigheter som sökanden kan komma att vända sig till vid medlemsstatens gräns eller på dess territorium har fått instruktioner om att vidarebefordra ansökningar till de behöriga myndigheterna för prövning (tidigare artikel 4.3) och skyldigheten att utbilda personalen vid dessa myndigheter för detta ändamål (tidigare artikel 14.1 a).

Artikel 6

(1) Tillämpningsområdet för denna artikel har förtydligats genom en hänvisning till beslutande myndighet. Det är fråga om rätten att stanna kvar till dess att ett beslut har fattats i första instans. Rätten att stanna kvar i väntan på utgången av en omprövning eller ett överklagande är beroende av tillämpningen av artiklarna 39 och 40.

(2) I andra stycket hänvisas till en ny artikel som tillåter att medlemsstaterna har ett särskilt förfarande för ansökningar som görs på nytt (se artiklarna 33 och 34). En preliminär prövning ger medlemsstaterna möjlighet att undersöka om det finns rimliga

skäl att ”inleda ett nytt asylförfarande” eller inte. När de har beslutat att inte göra det, får medlemsstaterna avlägsna asylsökande från territoriet med stöd av ett tidigare beslut. Frågan om den uppskjutande verkan av en omprövning eller ett överklagande behandlas i kapitel IV.

Artikel 7

De tidigare artiklarna 6, 13.1 och 14.1 d har samlats i en artikel med rubriken krav som ställs på prövningen av asylansökningar. Normerna i denna artikel ger uttryck för centrala inslag i en rättvis och effektiv process för fastställande av flyktingstatus och har därför samlats i en enda artikel. Artikel 7.1 b delar upp skyldigheten i den tidigare artikel 14.1 d i dels en skyldighet att inhämta information om ursprungslandet, dels en skyldighet att ge sådan information till den personal som skall pröva och besluta om ansökningar. I artikelns andra stycke har det endast gjorts mindre ändringar i sak.

Artikel 8

Begreppet rättvist och effektivt förfarande bör också återspeglas i normerna för de formella och materiella kraven på själva besluten. Dessa normer ingick tidigare i artikeln om rättssäkerhetsgarantier för asylsökande. Det föreslås nu att det införs en ny artikel, som mer eller mindre tar över ordalydelsen i den tidigare artikel 7 d.

Artikel 9

I denna artikel föreskrivs rättssäkerhetsgarantier för alla asylsökande under den beslutande myndighetens prövning av ansökan, både enligt det påskyndade och det ordinarie förfarandet. Efter diskussioner i rådet har den tidigare artikel 7 ändrats väsentligt i flera olika hänseenden.

Punkt 1 har ändrats på följande sätt.

a) Bestämmelsen om information betonar att information måste lämnas i så god tid att sökanden både kan utöva sina rättigheter och iaktta sina skyldigheter enligt detta direktiv. Hur informationen skall lämnas föreskrivs inte. Det skulle kunna ske i form av ett informationsblad, i enlighet med vad Europaparlamentet föreslår i ändringsförslag 23, t.ex. ett standarddokument om förfarandet på ett språk som sökanden rimligen kan förväntas förstå. Ändringen syftar också till att betona att all information inte behöver lämnas direkt, så länge den lämnas inom en tid som ger sökanden möjlighet att utöva sina rättigheter och iaktta sina skyldigheter.

b) Det klargörs nu att medlemsstaterna åtminstone skall säkerställa att sökanden får hjälp av en tolk när han eller hon kallas till en intervju som skall hållas innan ett beslut fattas i första instans, oavsett om det är fråga om en sådan intervju som föreskrivs i artiklarna 10 till 12 eller någon annan intervju i detta skede av förfarandet.

c) I stället för att föreskriva att sökanden skall ges en möjlighet att meddela sig med (en företrädare för) Förenta nationernas flyktingkommissariat eller med någon annan organisation som arbetar på flyktingkommissariatets vägnar, föreskrivs nu endast en skyldighet för medlemsstaterna att inte neka sökanden en sådan möjlighet.

d) Genom denna punkt införs begreppet delgivning, för att betona att det är nödvändigt att sökanden underrättas formellt om beslutet. Detta bör ingå i uppsättningen miniminormer för det första skedet av harmoniseringen. Två skyldigheter uppställs. För det första bör asylsökanden delges beslutet som har fattats i första instans inom en rimlig tid efter det att beslutet faktiskt har fattats. För det andra bör beslutet delges på ett lämpligt sätt. Delgivningen bör ske med sökanden personligen. Detta kan ske genom att det skickas per post till den adress som sökanden har uppgett eller att det faktiskt lämnas över till sökanden personligen (t.ex. i ett mottagningscentrum där han eller hon väntar på utgången

av förfarandet). För att ge medlemsstaterna flexibilitet vid tillämpningen av denna potentiellt långtgående skyldighet, görs det tillägget att om en sökande företräds av ett juridiskt ombud eller biträde, kan beslutet delges med denne i stället. Att sökanden företräds innebär i detta sammanhang att ombudet eller biträdet ersätter sökanden i vissa formella rättshandlingar. Om beslutet inte kan delges på de sätt som beskrivs ovan, t.ex. för att sökanden har försvunnit, bör det delges på något annat lämpligt sätt. Beroende på nationell praxis kan detta ske genom att beslutet offentliggörs i en officiell tidning, sänds till sökandens senast kända adress eller till det juridiska ombud eller biträde som senast har uppgetts företräda sökanden etc. Att sökanden försvinner bör inte hindra att beslutet kungörs.

e) Liksom i det första förslaget krävs det inte att själva beslutet översätts till ett språk som sökande förstår. Eftersom en asylsökande i de flesta eller rent av alla fall kanske inte kan läsa eller fullt ut förstå medlemsstatens officiella språk, bör de åtminstone underrättas om beslutets innebörd på ett språk som de rimligen kan förväntas förstå. Vissa medlemsstater har föreslagit att det av artikeltexten bör framgå att denna uppgift i princip bör utföras av sökandens juridiska ombud eller biträde (med hjälp av tolk). Om en sökande emellertid inte företräds av ett ombud eller biträde, måste medlemsstaterna själva se till att sökanden underrättas på andra sätt enligt denna princip. Medlemsstaterna kan till exempel bifoga ett (standardiserat) informationsblad till beslutet.

Punkt 2 ersätter den tidigare artikel 8.3. I punkt 3 föreskrivs att de flesta av garantierna också är tillämpliga under överklagande eller omprövning. Det är dock inte nödvändigt att hänvisa till hela förteckningen över garantier. Skyldigheten i punkt 1 a, dvs. att underrätta sökanden om (hela) det förfarande som skall följas, har ändå redan iakttagits under förfarandet i första instans. Vad gäller skyldigheten i punkt 1 e, anses det lämpligare att underrättelser till de berörda personerna om avgöranden från överinstanser regleras på nationell nivå.

Artikel 10

Artiklarna 10, 11 och 12 innehåller normer angående den personliga intervjun. Dels ger de garantier åt asylsökande, dels ger de medlemsstaterna en flexibilitet om så behövs. Den tidigare artikel 8 har delats upp i tre olika bestämmelser som anger vilka personer som skall intervjuas, de objektiva kraven för själva intervjun och vilken betydelse (resultatet av) den personliga intervjun (dvs. utskriften av protokollet från intervjun) har för fastställande av flyktingstatus.

Artikel 10 rör vilka personer som skall kallas till en personlig intervju innan den beslutande myndigheten fattar beslut. Artikeln ersätter den tidigare artikel 8.1 och 8.5. Beroende på vilket förfarande det gäller och vilket skede av handläggningen det är fråga om, gäller artikeln antingen den personliga intervjun om ansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan eller den personliga intervjun om innehållet i ansökan.

Principen att varje asylsökande skall ges tillfälle till en personlig intervju behålls fullt ut i artikel 10.1. Som vid alla administrativa förfaranden är det viktigt att det sker ett informationsutbyte så att ett beslut kan fattas på grundval av alla relevanta omständigheter. Asylförfaranden skiljer sig generellt från andra administrativa förfaranden på det sättet att en asylsökande inte alltid kan ge de administrativa myndigheterna entydiga och skriftliga bevis för att styrka sitt behov av internationellt skydd. Eftersom den beslutande myndigheten i flertalet eller alla asylärenden måste bedöma om sökanden och/eller dennes påståenden är trovärdiga på grundval av alla tillgängliga omständigheter, är det absolut nödvändigt att sökandena i så stor utsträckning som möjligt ges tillfälle att föra fram sina argument personligen, dvs. vid en intervju.

Det överlämnas till medlemsstaterna att besluta om möjligheten att skjuta upp personliga intervjuer.

Man har kunnat konstatera att det i praktiken många gånger inte behövs någon personlig intervju. Detta bör regleras i direktivet. Det fjärde undantaget från principen i punkt 2 bygger på de fall som beskrevs i den tidigare artikel 8.5. Detta betraktas som en uttömmande uppräkning över fall där medlemsstaterna inte är skyldiga att ge sökanden tillfälle till en intervju. I alla andra fall måste medlemsstaterna säkerställa att sökanden åtminstone får tillfälle till en intervju. Det saknar betydelse om sökanden utnyttjar denna möjlighet eller inte. Sålunda anges i punkt 4 att det faktum att någon personlig intervju inte har hållits inte hindrar den beslutande myndigheten från att fatta beslut, vilket garanterar att processen för fastställande av flyktingstatus kan slutföras även i sådana fall.

För att den ovan beskrivna principen skall kunna upprätthållas behövs det en bestämmelse som reglerar fall där de relevanta omständigheterna inte kan läggas fram i samband med en personlig intervju av skäl som ligger utom sökandens kontroll. I punkt 3 föreskrivs därför att i de fall som avses i punkt 1 andra stycket och punkt 2 b, c och d, måste sökanden innan den beslutande myndigheten fattar beslut ges möjlighet att yttra sig i stället för en personlig intervju, i förekommande fall med bistånd av ett juridiskt ombud eller biträde, eller, om det är fråga om en underårig, en förmyndare.

Artikel 11

I artikel 11 har alla bestämmelser om hur den personliga intervjun skall organiseras samlats. Artikel 11.1 återger den tidigare artikel 8.4 utan ändringar. I punkt 2 säkerställs i allmänna termer att personliga intervjuer skall hållas under förutsättningar som ger sökanden tillfälle att lägga fram grunderna för sin ansökan på ett heltäckande sätt. Denna punkt tar även upp frågan om hur en tolk skall väljas ut. Punkten ersätter den tidigare artikel 8.7, som endast reglerade frågan om att könsaspekter skulle beaktas under intervjun. Enligt punkt 2 b sista meningen får medlemsstaterna av ekonomiska skäl välja en tolk med ett vanligare förekommande språk, om det inte skadar sökandens intressen.

Artikel 12

Denna artikel skiljer mellan två olika situationer i fråga om vilken betydelse utskriften av protokollet från den personliga intervjun har för förfarandet. Den samlar punkterna 2 och 6 i den tidigare artikel 8 med smärre ändringar.

(1) Genom denna punkt införs en skyldighet att alltid göra en utskrift av protokollet från en personlig intervju.

(2) Denna punkt ger också uttryck för principen om ett rättvis och effektivt förfarande och föreskriver den allmänna regeln att medlemsstaterna skall säkerställa att sökanden alltid i god tid får tillgång till utskriften av protokollet från den personliga intervju som ligger till grund för eller kommer att ligga till grund för beslutet. Detta ger sökanden möjlighet att verkligen utöva sin rätt att överklaga och det ger överinstanserna möjlighet att kontrollera huruvida beslutet bygger på relevant information. Det betonas att denna skyldighet inte längre bara gäller det ordinarie förfarandet.

(3) Denna bestämmelse avser den särskilda situation som uppstår i de medlemsstater där sökanden skall godkänna innehållet i utskriften av protokollet från den personliga intervjun. Om ett sådant godkännande krävs, måste det säkerställas att sökanden ges tillfälle att begära eller föreslå korrigeringar på grund av felöversättningar eller missuppfattningar i utskriften. För att säkerställa att beslutsprocessen är effektiv, föreslås en kompletterande bestämmelse som avser fall där sökanden vägrar godkänna

innehållet i utskriften av protokollet från den personliga intervjun. Medlemsstaterna bör i ett sådant fall ändå kunna fatta beslut om asylansökan.

Artikel 13

Den tidigare artikel 9 (juridiskt bistånd) har delats upp i två artiklar.

Artikel 13 fastslår rätten till juridiskt bistånd under asylförfarandet och artikel 14 vilka rättigheter juridiska ombud eller biträden har. Med juridiskt bistånd avses varje form av bistånd eller representation från en person i samband med prövningen av asylansökan. Bistånd kan lämnas av ett juridiskt ombud eller ett annat biträde som är kvalificerat för detta enligt nationell lagstiftning.

I artikel 13 har sökandens möjligheter att få kostnadsfritt juridiskt bistånd efter ett negativt beslut förenats med ytterligare villkor.

(1) Första punkten innehåller den generella regeln om rätten till juridiskt bistånd och representation. Alla sökande måste ha faktisk möjlighet att under alla stadier av förfarandet rådgöra med (i stället för att kontakta) ett juridiskt ombud eller biträde. Detta gäller även efter ett beslut som går den sökande emot.

(2) I andra punkten föreskrivs regler om kostnadsfritt bistånd efter ett beslut som går den sökande emot. På förslag av vissa medlemsstater har två krav tillkommit i fråga om rätt till kostnadsfritt juridiskt bistånd efter ett beslut av den beslutande myndigheten som går sökanden emot. För det första måste sökanden begära sådant bistånd och för det andra kan medlemsstaterna därefter pröva om sådant bistånd är nödvändigt. En sådan prövning kan omfatta en bedömning av de rättsliga frågeställningarna i ärendet. Om medlemsstaterna tillämpar ett system med en sådan bedömning, bör gemenskapslagstiftningen inte reglera ett sådant systems grunder och förfaranden i detalj utan endast föreskriva ett generellt angreppssätt. Det föreslås därför att man i direktivet bara föreskriver den norm som anges i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. För det tredje får medlemsstaterna föreskriva att kostnadsfritt juridiskt bistånd endast får lämnas av ombud eller biträden som i nationell lagstiftning särskilt har utsetts för att bistå och/eller företräda asylsökande. Detta innebär att asylsökande fortfarande fritt kan välja ett juridiskt ombud eller biträde, men att de inte längre kan åberopa rätten till kostnadsfritt bistånd i sådana fall.

Artikel 14

I denna artikel föreskrivs tre rättigheter för juridiska ombud eller biträden, nämligen rätten att få tillgång till sökandens akt, rätten att besöka en sökande som befinner sig i ett avgränsat områden och rätten att närvara vid den personliga intervjun. Rättigheterna i första och tredje punkterna är nya.

(1) Det juridiska ombudet eller biträdet skall ha tillgång till uppgifterna i sökandens akt för att kunna ta tillvara sin klients intresse på ett riktigt sätt. Denna regel innebär dock inte att de har rätt att när som helst få tillgång till alla uppgifter. Medlemsstaterna får behålla praktiska lösningar i detta hänseende. Medlemsstaterna är bara skyldiga att ge tillträde till sådana uppgifter i sökandens akt som kan komma att prövas av de myndigheter som avses i kapitel IV.

Den tidigare artikel 9.2 har reviderats för att på ett bättre sätt dels ge uttryck för den princip bestämmelsen bygger på, dels beskriva medlemsstaternas skyldigheter när det gäller att ge ombud eller biträden rätt att träffa asylsökande som befinner sig i avgränsade områden. För det första föreslås det nu att medlemsstaterna endast skall få kontrollera tillträdet till asylsökande som befinner sig i avgränsade områden av skäl som rör säkerheten i området eller för att det är nödvändigt för att säkerställa en

effektiv prövning av ansökan. Hänvisningen till det juridiska biståndets kvalitet har ersatts med en hänvisning till säkerheten i de aktuella områdena. För att säkerställa en effektiv prövning av asylansökningar i avgränsade områden, vilket innefattar att tidsfrister för beslutsfattande i nationell lagstiftning iakttas, kan medlemsstaterna välja att föreskriva regler om vid vilken tidpunkt och hur länge juridiska ombud eller biträden får tillträde till asylsökande. För det andra gäller denna rätt inte alla juridiska rådgivare, utan den begränsar sig till de juridiska ombud eller biträden som faktiskt bistår och/eller företräder de sökande som befinner sig i avgränsade områden. Slutligen har det till följd av Europaparlamentets ändringsförslag 34 tillagts att tillträdesbegränsningarna enligt denna punkt skall vara strikt påkallade för de angivna ändamålen och att de aldrig får leda till att rätten till juridiskt bistånd de facto sätts ut spel.

(2) Till skillnad från den tidigare artikel 9.3 gäller enligt denna bestämmelse att ett juridiskt ombud eller biträde även får närvara vid personliga intervjuer som hålls enligt ett påskyndat förfarande. Vissa redaktionella ändringar har också gjorts.

Artikel 15

Artikeln innehåller de *ytterligare* rättssäkerhetsgarantier för underåriga utan medföljande vuxen som har införts efter handlingsplanen från Wien från december 1998 och resultattavlan.

Den första punkten innehåller de rättssäkerhetsgarantier som gäller alla underåriga utan medföljande vuxen, oavsett vilken typ av förfarande som används för handläggningen av ansökan. En ny definition har införts (av begreppet företrädare) och det behövs en hänvisning till artikel 10.3 (möjligheten att inte kalla en underårig till en personlig intervju om asylansökan). Tanken bakom det ursprungliga förslaget, dvs. att den som företräder en underårig utan medföljande vuxen i förekommande fall med den underårige kan diskutera behovet av att fortsätta förfarandet om det finns andra alternativa möjligheter, har behållits fullt ut.

Andra punkten är inriktad på villkoren för att pröva och besluta om en ansökan som lämnats in av en underårig utan medföljande vuxen. De tidigare artiklarna 10.2, 14.1 c och 14.1 d har samlats i en bestämmelse. Som en miniminorm gäller att den personliga intervjun skall hållas av en person som har fått nödvändig utbildning om underårigas särskilda behov (a). Detta gäller även den tjänsteman som fattar beslut om ansökan (b).

I tredje punkten fastställs två rättssäkerhetsnormer för det fall en medlemsstat använder läkarundersökningar för att fastställa åldern på en underårig utan medföljande vuxen. Punkt a har skurits ned till vad som är väsentligt, nämligen skyldigheten att underrätta den underårige om att en sådan läkarundersökning kan komma att utföras. En underårig utan medföljande vuxen kan vägra att genomgå en läkarundersökning, men en sådan vägran bör inte vara ett hinder för den beslutande myndigheten att fatta beslut om ansökan. För att säkerställa en korrekt prövning föreslås det därför att man lägger till en regel som säger att ett avslag på ansökan inte får grundas enbart på att den underårige vägrar att genomgå en läkarundersökning. Denna regel liknar den i artikel 12.2, som gäller vägran att godta utskriften av protokollet från en intervju. Det säger sig självt att de metoder som används för att göra en åldersbestämning genom en läkarundersökning måste vara säkra och respektera mänsklig värdighet. Den tidigare artikel 10.3 a har därför strukits.

Artikel 16

I artikeln föreskrivs miniminormer för utredningen som är gemensamma för prövningen av alla asylansökningar. Det är främst formuleringar som har ändrats jämfört med den tidigare artikel 25. Artikeln har dock flyttats från kapitlet om förfaranden för prövning av asylansökningar i sak (avsnittet om det ordinarie förfarandet) till kapitlet om grundläggande

principer och garantier, eftersom prövningen enligt det påskyndade förfarandet enligt rådets slutsatser måste innebära en prövning i sak, mot bakgrund av Genèvekonventionen. Normerna är därmed fullt tillämpliga även under det påskyndade förfarandet.

Artikel 17

I artikel 17 föreskrivs minimiregler för bedömningen av när det är berättigat att kvarhålla en asylsökande i förvar, men artikeln har en annorlunda infallsvinkel än den tidigare artikel 11. I stället för att uttömmande räkna upp vilka skäl som berättigar till kvarhållande, föreslås nu att gemenskapslagstiftningen i första skedet av harmoniseringen begränsas till att föreskriva rättssäkerhetsgarantier vid tillämpningen av undantagen från principen att en asylsökande inte får kvarhållas i förvar endast av det skälet att han eller hon är asylsökande. Första punkten innehåller en dubbel garanti; dels en allmän beskrivning av syftet med ett kvarhållande vid ett asylförfarande, dels rättssäkerhetsgarantier för förfarandet. När det gäller syftet med ett kvarhållande bör de individuella grunderna för ett kvarhållande vara behovet av att antingen säkerställa en effektiv prövning av ansökan eller förhindra att sökanden avviker. Rättssäkerhetsgarantierna för förfarandet är att kvarhållandet skall ske i enlighet med ett förfarande som föreskrivs i nationell lagstiftning, att alla beslut om att kvarhålla en viss sökande i förvar antingen skall vara objektivt nödvändiga för en effektiv prövning eller, om det finns risk för att sökanden avviker, uteslutande skall bygga på en bedömning av sökandens personliga uppträdande. Dessutom bör det göras en första omprövning och därefter regelbundna omprövningar av beslutet om kvarhållande. Domstolar som fattar sådana beslut bör ha den behörighet som krävs för att ompröva beslut om kvarhållande enligt denna bestämmelse.

I linje med praxis i vissa medlemsstater införs genom punkt 2 en möjlighet för medlemsstaterna att kvarhålla asylsökande i förvar från förfarandets början för att kunna fatta beslut snabbt. Tidsgränsen på två veckor är en grundläggande garanti mot missbruk.

Det betonas att tillämpningen av denna artikel är begränsad till den beslutande myndighetens prövning av en asylansökan. Av ordalydelsen i punkt 1 följer att nationell praxis för kvarhållande av andra skäl (nationell säkerhet, brottmålsförfaranden etc.) inte berörs. Medlemsstaterna får dessutom föreskriva om kvarhållande i förvar i andra skeden av förfarandet, t.ex. kvarhållande för att säkra att utvisning kan ske eller kvarhållande av en asylsökande som har fått avslag på sin ansökan.

Artikel 18

För att förstärka mekanismen för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en ansökan om asyl i EU, föreslås det att medlemsstaterna får kvarhålla en sökande i förvar i avvaktan på att han eller hon överförs till en annan medlemsstat. Denna bestämmelse bör inte införlivas med artikel 17, eftersom den avser en annan tidpunkt av förfarandet är de fall som beskrivs i den artikeln, i det att överföringen till en annan medlemsstat kommer att äga rum *efter* det att ansökan har avvisats. I förslaget till rådets förordning om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (KOM (2001) 447 slutlig) anges att överföring skall ske inom sex månader. Om en sökande är kvarhållen i förvar bör överföringen ske skyndsamt. Det föreslås därför att kvarhållande i en sådan situation begränsas till en månad.

Artikel 19

Artiklarna 19 och 20 innebär betydande tillägg till miniminormerna i det ursprungliga förslaget. Dessa artiklar är resultatet av omfattande diskussioner på expertnivå om de principer som angavs i den förra artikel 16. Man har av effektivitetsskäl ansett det vara nödvändigt att föreskriva klara och exakta normer för vad som skall göras om förfaranden avbryts eller avslutas, antingen till följd av en uttrycklig återkallelse (artikel 19) eller av andra skäl (artikel 20). I normerna anges uttömmande vilka alternativa förfaranden medlemsstaterna kan välja mellan och även de garantier som är nödvändiga för att säkerställa en lämplig prövning av ansökningar i sådana fall.

Denna artikel rör *uttrycklig* återkallelse av ansökan, dvs. att sökanden själv, personligen eller genom sitt juridiska ombud eller biträde, återkallar ansökan skriftligen eller muntligen. Av diskussioner på expertnivå framgick att medlemsstaterna behöver flexibilitet i sådana fall. Enligt direktivet får medlemsstaterna därför välja om de vill avbryta prövningen av ansökan eller avslå ansökan vid återkallelse. Det antas att den beslutande myndigheten endast kan avslå ansökan på grundval av sakförhållandena i ärendet (dvs. ett avslag för att sökanden inte har någon välgrundad fruktan för förföljelse enligt Genèvekonventionen) om den har tillräckligt med information för att göra det (vilket den i de flesta fall endast kan antas ha efter den personliga intervjun). Om prövningen avbryts efter en återkallelse utan att beslut fattas, kommer beviset för återkallelsen att vara en tjänsteanteckning i akten (punkt 2). Detta är viktigt om sökanden dyker upp senare och lämnar in en annan ansökan eller vill att prövningen av den tidigare ansökan skall tas upp på nytt. I denna artikel anges inte närmare vad som händer i sådana fall. Medlemsstaterna måste då pröva ansökan i enlighet med de andra normerna. Artikel 38 (rätt till ett effektivt rättsmedel) kan vara en mekanism för det.

Artikel 20

Artikeln avser den situationen att en asylsökande inte uttryckligen återkallar ansökan, men inte förefaller ha något intresse av ett beslut om ansökan. Det är onekligen så att en sökandes beteende kan berättiga till slutsatsen att han eller hon *underförstått* vill återkalla eller avstå från att fullfölja sin ansökan, och detta bör direktivet ta hänsyn till.

I punkt 1 anges på vilka grunder ett sådant antagande om att ansökan återkallas eller inte fullföljs kan göras. Det gäller i allmänhet fall där sökanden inte följer reglerna för förfarandet (t.ex. skyldigheter i fråga om tidsfrister) eller inte samarbetar och även fall där en person har avvikit (utan tillstånd). Liksom i artikel 19.1 anges att medlemsstaterna får välja om de vill besluta att avbryta prövningen eller avslå ansökan.

Punkt 2 anger vad som bör hända om sökanden dyker upp igen. Oberoende av de nationella förfaranden som finns för sådana situationer, skall en grundläggande garanti vara att den berörda personen inte kan överföras till sitt ursprungsland förrän det har fastställts att han eller hon inte har någon välgrundad fruktan för förföljelse. Denna tanke genomsyrar hela direktivet, men den är av särskild vikt här om ett enskilt ärende inte tas upp på nytt. Om ärendet tas upp på nytt, kan medlemsstaterna välja om de vill återuppta prövningen i det skede den avbröts eller börja om från början. Om medlemsstaten har avslagit ansökan i stället för att avbryta förfarandet och beslutet om avslag har vunnit laga kraft, kan medlemsstaterna tillämpa det särskilda förfarandet för ansökningar som görs på nytt i artiklarna 33 och 34.

Artikel 21

Mindre ändringar i formuleringen har gjorts i första meningen och i sista punkten. Den ursprungliga ordalydelsen i den tidigare artikel 17 c har ändrats till ”lägga fram synpunkter” för att undvika att man får det intrycket att medlemsstaterna är skyldiga att låta FN:s flyktingkommissariat delta i överklagandeförfaranden i samma utsträckning som sökanden och den beslutande myndigheten.

Artikel 22

Det anges i ett skäl i ingressen att rådets direktiv 95/46/EG om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter är tillämpligt på överföring av uppgifter enligt detta direktiv och att detta även bör gälla överföring av uppgifter till flyktingkommissariatet. Den tidigare artikel 15.1 och 15.4 har därför utgått. Flyktingkommissariatets egen användning av uppgifterna faller inte under nationell rätt utan regleras av strikta sekretessbestämmelser som har uppställts av Förenta nationernas generalförsamling.

KAPITEL III

Förfaranden i första instans

Artikel 23

Artikel 23 är ny. Den anger vilka förfaranden medlemsstaterna kan välja mellan. Den beaktar rådets slutsatser, där det betonades att direktivet borde innehålla dels ett påskyndat förfarande för ansökningar som inte kan tas upp till prövning och ansökningar som är uppenbart ogrundade (tidigare kapitel III och kapitel IV avsnitt 2), dels ett ordinarie förfarande (tidigare kapitel IV avsnitt 1) och att frågan om särskilda regler för upprepade ansökningar och ansökningar som prövas vid yttre gränser bör diskuteras ytterligare. Eftersom tonvikten läggs vid påskyndade förfaranden, ligger de ordinarie förfarandena på medlemsstaternas ansvar, med förbehåll för bestämmelserna i kapitel II (grundläggande principer och rättssäkerhetsgarantier) och kapitel IV (överklagande).

Artikel 24

Artikeln består av inslag från de tidigare artiklarna 23 och 29. Den har förenklats och ändrats betydligt till följd av rådets slutsatser. Punkterna 1 till 3 följer ordalydelsen i slutsatserna.

I punkt 2 har det införts en regel om att en förlängning av tidsfristerna bara är giltig om sökanden eller dennes juridiska ombud eller biträde har delgetts en underrättelse om detta. Härigenom har man tagit lydelsen i den tidigare artikel 24.3 sista meningen och beaktat ändringarna i den tidigare artikel 7 om det juridiska biträdets roll i samband med information till sökanden. Denna norm har som syfte att ge rättssäkerhet.

Punkt 3 avser följderna av att tidsfristerna inte har iakttagits. I linje med rådets slutsatser har det lagts till att om en sökande själv är orsaken till att en tidsfrist har överskridits, kan han eller hon inte åberopa följderna av att tidsfristen inte har hållits. Denna bestämmelse bör endast användas vid missbruk.

Genom punkt 4 införs en särskild mekanism för en viss grupp av ärenden som skulle kunna men trots detta inte *bör* handläggas enligt det påskyndade förfarandet. Det medges att tidsfrister innebär en risk för att vissa sökande frestas att förhala prövningen av ärendet, t.ex. genom att undanhålla relevanta uppgifter för att få sitt ärende prövat enligt det ordinarie förfarandet, trots att det med hänsyn till sakförhållandena i ärendet är befogat att handlägga det enligt det påskyndade förfarandet. Medlemsstaterna bör i vissa sådana fall ha möjlighet att betrakta ett beslut om ansökan som ett beslut som har fattats enligt det påskyndade förfarandet, även om det inte har fattats inom tidsfristerna. För att kunna göra detta måste det ha konstaterats att sökanden a) har undanhållit avgörande uppgifter och b) har gjort detta *utan skälig grund och avsiktligt*. En liknande bestämmelse fanns i artikel 37 i det ursprungliga förslaget, men den var tekniskt sett annorlunda, eftersom den fanns i kapitlet om överklagande. Det betonas att denna punkt *inte* är tillämplig om sökanden inte har kunnat

lämna de aktuella uppgifterna tidigare, t.ex. för att han eller hon fick relevanta handlingar först efter fyra månader. I ett sådant fall vore det lämpligare att förlänga tidsfristen.

I punkt 5 klargörs att alla avslag på en ansökan med stöd av den föreslagna ”Dublin II-förordningen” betraktas som ett beslut som har fattats enligt det påskyndade förfarandet, oberoende av inom vilken tid beslutet har fattats.

Artikel 25

Artikel 25 innehåller en uppräkning av de fall där medlemsstaterna får avvisa en asylansökan. I kategori a, som avser den mekanism som infördes genom Dublinkonventionen och som snart skall införlivas i gemenskapslagstiftningen, har det lagts till en hänvisning till Norge och Island mot bakgrund av att rådet har antagit ett *beslut om ingående av ett avtal mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Island och Konungariket Norge om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som skall ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i någon av medlemsstaterna eller i Island eller Norge* (rådets beslut (2001/258/EG) av den 15 mars 2001). Ordalydelsen har också ändrats (”har påtagit sig ansvaret” i stället för ”är ansvarig”), vilket återger andemeningen i Europaparlamentets ändringsförslag 56.

Efter samråd med medlemsstaterna har dessutom kategorierna i den tidigare artikel 18 kompletterats med två kategorier som föreslogs i kommissionens arbetsdokument om sambandet mellan att garantera den interna säkerheten och att uppfylla internationella skyldigheter och instrument avseende skydd (KOM (2001) 743 slutlig). Det är fråga om två typer av fall, nämligen *a*) fall där den asylsökande står inför åtal i en internationell brottmålsdomstol och *b*) fall där den asylsökande har begärts utlämnad för grova brott av ett annat land än den sökandes ursprungsland. Det kan bli nödvändigt med ytterligare diskussioner om dessa nya grunder.

Artikel 26

Den tidigare artikel 20 har ändrats något. Det föreskrivs att skyddsnivån i första asylland måste överensstämma med folkrättsliga normer.

Artikel 27

Den tidigare artikel 21 är oförändrad, med undantag för sista stycket i punkt 3. I enlighet med Europaparlamentets ändringsförslag 58 har det lagts till att medlemsstaterna skall ange skälen för att ett visst säkert tredje land tas bort eller läggs till. En liknande ändring har gjorts i den tidigare artikel 30 (även nu artikel 30) om säkra ursprungsländer.

Artikel 28

Vissa mindre ändringar har gjorts i den tidigare artikel 22. För det första har hänvisningen till ”en tidigare vistelse” i punkt 1 a utgått. För det andra har man lagt till orden ”resa in” för att beakta situationen där en person aldrig har varit i det tredje landet i fråga förut utan endast har en koppling eller nära anknytning till det landet. För det tredje har den tidigare artikel 23.5 flyttats till denna artikel, men ordet ”får” har ändrats till ”skall” i enlighet med Europaparlamentets ändringsförslag 63. Trots dessa ändringar förväntas ytterligare diskussioner vara nödvändiga.

Artikel 29

Den tidigare artikeln om uppenbart ogrundade ansökningar har delats upp i två skilda artiklar; en som handlar om avslag på uppenbart ogrundade ansökningar (artikel 29) och en som handlar om avslag av andra faktiska skäl under det påskyndade förfarandet (artikel 32). I begreppet ”uppenbart ogrundad” ligger att en sökande inte har lagt fram tillräckliga bevis för att tillerkännas flyktingstatus. Det är kopplat till det förhållandet att det inte finns någon

rättslig grund för asylansökan. De tre situationer som beskrivs i punkterna a till c är exempel på detta begrepp, men de fall som anges i artikel 32 är det inte.

Med hänsyn till det nya förhållningssättet i artiklarna 29 och 32 är det inte längre nödvändigt att behålla undantaget i den tidigare artikel 28.2 a (intern tillflyktsmöjlighet). Det ändrade förhållningssättet till undantaget i den tidigare artikel 28.2 b, som hänvisade till undantag från flyktingstatus, kommer från kommissionens arbetsdokument om sambandet mellan att garantera den interna säkerheten och att uppfylla internationella skyldigheter och instrument avseende skydd (KOM (2001) 743 slutlig).

Artiklarna 30 och 31

I artiklarna 30 och 31 (även tidigare artiklarna 30 och 31) anges det föreslagna gemensamma förhållningssättet till säkert ursprungsland. Detta är oförändrat, men texten har skrivits om något.

Artikel 32

I artikel 32 klargörs att en ansökan bara kan avslås efter en prövning i sak enligt det påskyndade förfarandet om det först har fastställts att sökanden inte har någon välgrundad fruktan för förföljelse enligt Genèvekonventionen. Detta förhållningssätt kommer från rådets slutsatser. Sökandens uppträdande kan också motivera ett avslag enligt det påskyndade förfarandet, om ansökan är ogrundad. Det kan dock inte i sig leda till ett avslag, eftersom sökanden trots sitt uppträdande ändå kan vara en flykting.

Samtidigt har diskussionerna i rådet om det påskyndade förfarandet lett till att alla rättssäkerhetsgarantier i kapitel II i förslaget nu även gäller det påskyndade förfarandet. Med hänsyn till det annorlunda förhållningssättet till begreppet uppenbart ogrundade ansökningar och på grund av den omfattande ändringen av bestämmelserna i kapitel II, anses det motiverat att lägga till fem nya grunder i uppräkningen.

Artiklarna 33 och 34

I rådets slutsatser anges att ”möjligheten att inom en särskild ram behandla asylansökningar som lämnats in efter avslag på en tidigare ansökan i en medlemsstat bör undersökas mer ingående för att säkerställa snabb behandling av denna typ av ansökan” (II.1.10). Enligt artiklarna 33 och 34 i förslaget får medlemsstaterna själva bestämma om de vill ha ett särskilt förfarande för ansökningar som ges in på nytt eller inte, ett förfarande som i så fall består av en preliminär prövning av om vissa villkor är uppfyllda (denna prövning kan jämföras med en prövning av om ett ärende kan tas upp till sakprövning). Om villkoren är uppfyllda måste medlemsstaterna gå vidare med prövningen av ansökan i enlighet med normerna i detta direktiv, enligt vad som anges i kapitel II (vilket vissa medlemsstater kallar ”att inleda ett nytt förfarande”). Om medlemsstaterna har ett sådant förfarande, måste normerna i dessa artiklar följas. Den grundläggande tanken är att medlemsstaterna kan avvika från de krav som gäller för prövningen av en första ansökan (se kapitel II) under den preliminära prövningen, vilket ger dem möjlighet att fatta beslut snabbare, även beslut om utvisning (se artikel 40.3), förutsatt att vissa villkor är uppfyllda. Tysk praxis har inspirerat detta förfarande. Det betonas att medlemsstaterna inte är skyldiga att anta dessa regler utan kan även i fortsättningen pröva nya ansökningar från tidigare sökande som vilken annan ansökan som helst. Vissa medlemsstater kanske föredrar att göra så och avslå nya ansökningar från samma sökande som ogrundade enligt det påskyndade förfarandet, om villkoren i artikel 30.2 d är uppfyllda.

Artikel 35

I rådets slutsatser anges att ”frågan om tillämpning av direktivet för asylansökningar som lämnas in vid en medlemsstats gräns återstår att behandla” (II.1.6). Efter vidare samråd med medlemsstaterna föreslås ett särskilt förhållningssätt till ansökningar som görs vid gränser. Utgångspunkten för detta förhållningssätt är att nationell lagstiftning har företräde och att det skall finnas möjlighet att behålla specifika nationella särdrag i sådana förfaranden och administrativa arrangemang.

Eftersom detta ger medlemsstaterna möjlighet att tillämpa normer med en lägre skyddsnivå än de gemensamma förfarandenormerna, är det nödvändigt att införa en så kallad stand still-klausul. Det innebär att de medlemsstater som vid den tidpunkt då direktivet antas redan har lagstiftning om förfaranden vid gränserna kan avvika från miniminormerna i kapitel II, förutom de normer som anges uttryckligen i denna artikel, men övriga medlemsstater kan inte

göra det. Genom denna undantagsordning uppnår man en (känslig) balans mellan de aktuella medlemsstaternas behov av att få behålla ett särskilt förfarande vid gränserna och skyddet för de grundläggande rättssäkerhetsgarantier som bör ges alla asylsökande i hela EU, oberoende av vilka praktiska förfaranden som är tillämpliga i medlemsstaterna.

Artiklarna 36 och 37

Den tidigare artikel 26, som handlade om återkallelse eller annullering av flyktingstatus i den mening som avses i artikel 63.1 d i EG-fördraget, har bara ändrats på så sätt att den nu även omfattar den situationen att det är en domstol eller en annan myndighet än den beslutande myndigheten som beslutar om återkallelse eller annullering.

Uttrycket ”återkallelse eller annullering” är avsett att även omfatta ”upphävande” av flyktingstatus.

KAPITEL IV

Överklagande

Artikel 38

Det är främst rådets slutsatser som har tjänat som riktlinjer för den totala omstruktureringen av kapitlet om överklagande. Medlemsstaterna godtog inte utgångspunkten för det ursprungliga förslaget, nämligen att gemenskapslagstiftningen om asylförfaranden borde bygga på ett system i tre led, dvs. först överklagande till en överprövningsmyndighet av ett slag som medlemsstaterna skulle bestämma och, för alla sökande, möjlighet att överklaga saken vidare till domstol. De tidigare artiklarna 38 och 40 har därmed blivit överflödiga. Kapitlet om överklagande har dessutom stramats upp och skurits ned till vad som är absolut nödvändigt. Bestämmelserna i den tidigare artikel 35 om tidsfrister för överinstansernas beslutsfattande och följderna av att tidsfristerna inte följs, det valfria förfarandet för automatisk omprövning i den tidigare artikel 36 och hänvisningarna till snabba förfaranden för ansökningar som ges in vid gränser i de tidigare artiklarna 34.5 och 39.4 har därför strukits.

Det ändrade förslaget begränsar sig till att utveckla principen om rätten till ett effektivt rättsmedel inför en domstol i stället för den ursprungliga ”institutionella” metoden. Principen definieras i artikel 34.1 och utvecklas vidare i de återstående punkterna i artikel 34 och i de övriga artiklarna i detta kapitel. Begreppet effektivt rättsmedel inför en domstol kommer från artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som i sin tur bygger på artikel 13 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Artikel 13 i konventionen hänvisar till ”ett effektivt rättsmedel inför en nationell myndighet”. Artikel 47 i stadgan hänvisar till en oavhängig och opartisk domstol. Detta bör förstås som en hänvisning till en domstol [saknar betydelse för den svenska versionen]. Skyddet i gemenskapslagstiftningen är mera omfattande än skyddet enligt Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, eftersom det garanterar rätten till ett effektivt rättsmedel inför en domstol. EG-domstolen har fastställt denna princip i sin praxis (mål 222/84, Marguerite Johnston mot Chief Constable of the Royal Ulster Constabulary, och mål 222/86, Unectef mot Heylens). Enligt domstolen gäller denna princip även medlemsstaterna när de tillämpar gemenskapslagstiftningen. Rekvisiten ”oavhängig och opartisk” är formella krav för ett effektivt rättsmedel och de kan antas omfattas av begreppet ”domstol”. Domstolen har också definierat andra krav för att ett rättsmedel skall betraktas som effektivt, såsom befogenheten att fastställa eller ogiltigförklara ett beslut.

Eftersom rådet har valt att inte ålägga medlemsstaterna en skyldighet att ha ett överklagande-system i två led i asylärenden och med hänsyn till ovannämnda rättspraxis, bör följden bli att

om det bara finns en möjlighet att överklaga, vilket t.ex. är fallet i vissa länder i fråga om uppenbart ogrundade ansökningar eller ansökningar som inte tas upp till sakprövning, måste detta vara till en domstol. I detta hänseende kan kommissionen inte följa rådets slutsatser, som innehöll en möjlighet att överklaga till ”en domstolsliknande instans”.

Principen om ett effektivt rättsmedel inför en domstol hindrar inte medlemsstaterna från att låta en förvaltningsmyndighet vara ansvarig för att ompröva beslut före ett överklagande till domstol. Detta innebär att ett effektivt rättsmedel kan omfatta antingen ett överklagande till domstol eller en omprövning av en förvaltningsmyndighet som följs av ett överklagande till domstol. Detta behöver dock inte anges i själva direktivtexten.

I punkt 2 anges att oberoende av om beslutet har fattats enligt det ordinarie eller det påskyndade förfarandet, bör det effektiva rättsmedlet alltid omfatta en möjlighet till domstolsprövning i både sak- och rättsfrågor.

Genom punkt 3 säkerställs att om myndigheterna i en medlemsstat vägrar att inleda ett förfarande på nytt om det har avbrutits, kan detta beslut överklagas. Även beslut om tidsfrister och om förlängning av tidsfrister enligt artikel 24 skall kunna överklagas. Första stycket omfattar en rätt att överklaga en vägran att återuppta prövningen av en ansökan som görs på nytt i enlighet med kapitel II (se artiklarna 33 och 34).

Artiklarna 39 och 40

Till följd av uppmaningen i rådets slutsatser om att göra tillräcklig åtskillnad mellan det ordinarie och det påskyndade förfarandet, föreslås att omprövning och överklagande av beslut som har fattats enligt dessa olika förfaranden regleras i separata artiklar.

Den främsta skillnaden mellan det påskyndade och det ordinarie överklagandeförfarandet avser rätten att stanna kvar i den berörda medlemsstaten (på dess territorium, i en hamn eller ett transitområde på en flygplats eller vid dess gräns) i avvaktan på utgången av omprövningen eller överklagandet (i det följande "uppskov med verkställigheten"). Om ett beslut har fattats enligt det ordinarie förfarandet *presumeras* att en omprövning eller ett överklagande automatiskt medför uppskov med verkställigheten (artikel 39.1, som medlemsstaterna får avvika från, dock endast med stöd av lagar eller andra författningar som är i kraft när detta direktiv antas). Även om samma presumtion gäller för påskyndade förfaranden föreslås inte någon stand still-klausul och bestämmelserna ålägger bara medlemsstaterna att i nationell lagstiftning föreskriva i vilka fall beslut inte medför uppskov med verkställigheten (artikel 40.1).

Den andra skillnaden rör fall där undantag kan göras från den regel som säger att om det inte finns något (automatiskt) uppskov med verkställigheten, måste ett domstolsbeslut om ett yrkande att ändå ge uppskov med verkställigheten avvaktas innan utvisning kan ske. Detta följer av det faktum att olika beslut fattas under förfarandet. Beslut som avser undantagen i artikel 40.3 fattas alltid enligt påskyndade förfaranden.

Artikel 41

I denna artikel samlas och ändras bestämmelserna i den tidigare artikel 34.1–4, dvs. bestämmelser om att medlemsstaterna av rättssäkerhetsskäl på förhand skall föreskriva bestämmelser om tidsfrister och om behörigheten för de nationella domstolar eller förvaltningsmyndigheter som är ansvariga för överklaganden respektive omprövning i enlighet med den nya artikel 38. En andra punkt har lagts till efter diskussioner på expertnivå om den situationen att en ansökan återkallas eller inte fullföljs under överklagandeförfaranden.

KAPITEL V

Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 42

Den tidigare artikel 41 om att direktivet skall tillämpas utan diskriminering har ändrats för att beakta artikel 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som högtidligt proklamerades efter det att det ursprungliga förslaget hade antagits.

Artikel 43

Den tidigare artikel 42 om påföljder är oförändrad.

Artikel 44

Den tidigare artikel 43 om att kommissionen skall rapportera om tillämpningen av direktivet är oförändrad, bortsett från några mindre ändringar i formuleringen och vad gäller intervallet mellan rapporterna. I enlighet med Europaparlamentets ändringsförslag 8 och 101 föreslås att kommissionen skall rapportera om tillämpningen av direktivet vartannat år. Kommissionen stöder detta ändringsförslag, under förutsättning att det inte blir ett prejudikat för all asyllagstiftning. Kommissionen anser att detta direktiv är av särskild vikt för det gemensamma europeiska asylsystemet, eftersom förfaranderegelerna föregår och villkorar utövandet av rättigheter enligt annan gemenskapslagstiftning på asylområdet, till exempel förslaget till rådets direktiv om miniminormer för när medborgare i tredje land och statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning (KOM (2001) 510 slutlig).

Artikel 45

Det har tillkommit en regel om att medlemsstaterna till kommissionen skall översända texten till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar på det område som omfattas av detta direktiv och tidsfristen för att genomföra direktivet har ändrats.

Artiklarna 46 och 47

De tidigare artiklarna 45 och 46 är oförändrade.

Bilaga I

Bilaga I har ändrats, i första hand till följd av Europaparlamentets ändringsförslag (102, 108 och 110). Dessutom har rådet föreslagit vissa ändringar. Den ursprungliga bilaga I beaktade inte situationen att ett land har ratificerat Genèvekonventionen men ännu inte antagit lämpliga bestämmelser. Om ett sådant land ändå i praktiken, enligt vad FN:s flyktingkommissariat intygar, konsekvent iakttar normerna i konventionen och beaktar rättigheterna för personer som behöver internationellt skydd i konventionens mening, bör det landet kunna kvalificeras som ett säkert tredje land.

Vad gäller del II i bilaga I, har det lagts till ett stycke, så att det anges uttryckligen i direktivet att de medlemsstater som bedömer säkerheten i ett tredje land från fall till fall i stället för att föra upp länder på en förteckning, inte behöver motivera det individuella beslutet på det generella och offentliga sätt som anges i denna del av bilagan. En liknande bestämmelse har lagts till i del II i bilaga II.

Bilaga II

Ändringarna (”*generellt* iakttar” har ersatts med ”*konsekvent* iakttar” och ”*institutioner*” har ersatts med ”*strukturer*”) följer Europaparlamentets ändringsförslag 111.

2000/0238 (CNS)

Ändrat förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 63.1 d i detta,

med beaktande av kommissionens förslag[4],

med beaktande av Europaparlamentets yttrande[5],

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[6], och

av följande skäl:

(1) En gemensam asylpolitik, som omfattar ett gemensamt europeiskt asylsystem, är en del av Europeiska unionens mål att gradvis inrätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa som är öppet för alla som av olika omständigheter tvingas söka skydd inom gemenskapen på laglig väg.

(2) Europeiska rådet enades vid sitt särskilda möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 om att arbeta för att ett gemensamt europeiskt asylsystem skapas, grundat på en fullständig och allomfattande tillämpning av Genèvekonventionen angående flyktingars rättsliga ställning av den 28 juli 1951, kompletterad genom New York-protokollet av den 31 januari 1967, och på så sätt upprätthålla principen om "non-refoulement" och garantera att ingen skickas tillbaka för att bli utsatt för förföljelse.

(3) I slutsatserna från Tammerfors fastställs att ett gemensamt europeiskt asylsystem på kort sikt bör omfatta gemensamma normer för rättvisa och effektiva asylförfaranden i medlemsstaterna och att gemenskapsbestämmelserna på längre sikt bör leda till ett gemensamt asylförfarande i hela Europeiska gemenskapen.

(4) Miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus är därför en första åtgärd i fråga om asylförfaranden, som dock inte påverkar andra åtgärder som kan komma att vidtas för att genomföra artikel 63.1 d i fördraget eller målet att skapa ett gemensamt asylförfarande som man enades om i slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors.

(5) Direktivets huvudsakliga syfte är att införa miniminormer för förfaranden för att fastställa flyktingstatus i Europeiska gemenskapen, så att det säkerställs att en medlemsstat aldrig på något sätt utvisar eller avvisar asylsökande till gränsen mot ett område där den asylsökandes liv skulle hotas på grund av hans eller hennes ras, religion, nationalitet, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politiska åskådning.

---

4 EGT C [...], [...], s. [...].
5 EGT C [...], [...], s. [...].
6 EGT C [...], [...], s. [...].

(6) För att säkra detta mål understryks i rådets slutsatser av den 7 december 2001 efter ändringar den 18 december 2001) om medlemsstaternas förfaranden för att bevilja och återkalla flyktingstatus behovet av att asylsökanden får omfattande garantier när det gäller beslutsprocessen och att kvaliteten på besluten är optimal, utan att det äventyrar förfarandenas syfte och effektivitet.Sådana bestämmelser bör även föreskriva miniminormer för ett ordinarie förfarande, göra det möjligt att anta eller bibehålla påskyndade förfaranden och ge utrymme för tillräcklig åtskillnad mellan dessa båda typer av förfaranden.

(7) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna som allmänna gemenskapsrättsliga principer. Direktivet syftar särskilt till att säkerställa full respekt för den mänskliga värdigheten och de asylsökandes och deras medföljande familjemedlemmars rätt att söka asyl samt skydd mot återsändande, avvisning och utvisning genom att främja tillämpningen av artikel 1 och artiklarna 18–19 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

(8) Detta direktiv bör genomföras utan att det påverkar medlemsstaternas befintliga förpliktelser enligt folkrättsliga instrument om mänskliga rättigheter.

(9) Detta direktiv bör inte påverka tillämpningen av protokollet om asyl för medborgare i Europeiska unionens medlemsstater, som fogats till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

(10) Asylförfarandena bör inte vara så långa och utdragna att personer som är i behov av skydd tvingas genomlida en lång period av osäkerhet innan deras fall avgörs, medan personer som inte behöver något skydd men önskar stanna i medlemsstaterna ser en asylansökan som ett sätt att förlänga sin vistelse med flera år. Samtidigt är det väsentligt att asylförfarandena innehåller skyddsmekanismer som säkrar att alla som verkligen behöver skydd identifieras.

(11) Miniminormerna i detta direktiv bör därför ge medlemsstaterna möjlighet att använda ett snabbt och enkelt system för att skyndsamt och korrekt handlägga asylansökningar i överensstämmelse med medlemsstaternas konstitutioner och internationella förpliktelser.

(12) Förutsatt att det finns nödvändiga skyddsmekanismer på plats skulle ett snabbt och enkelt system för förfarandena i medlemsstaterna kunna bestå i ett enda överklagande till domstol.

(13) För att personer som verkligen behöver skydd enligt artikel 1.A i Genèvekonventionen skall erkännas som flyktingar på riktiga grunder, måste skyddsmekanismerna säkra att alla asylsökande faktiskt får tillgång till asylförfarandet, möjlighet att samarbeta och kommunicera med de behöriga myndigheterna för att lägga fram alla relevanta omständigheter i sitt ärende och de rättssäkerhetsgarantier under förfarandet som krävs för att de skall kunna föra sin talan genom alla skeden av förfarandet.

(14) För att gynna ett system för ett skyndsamt erkännande av de asylsökande som behöver skydd som flyktingar i den mening som avses i artikel 1.A i Genèvekonventionen, bör medlemsstaterna å andra sidan ha möjlighet att tillämpa påskyndande förfaranden för att i enlighet med klara och i förväg fastställda kriterier handlägga ett antal olika kategorier av ansökningar, inklusive ansökningar som förefaller vara uppenbart ogrundade, ansökningar som görs på nytt utan att några nya bevis eller faktiska omständigheter har tillkommit och ansökningar av personer vilkas rätt att resa in på en medlemsstats territorium är under prövning.

(15) Det är mycket viktigt att påskyndade förfaranden innehåller nödvändiga skyddsmekanismer, så att eventuella tvivel från den flyktingstatusbestämmande myndighetens sida kan undanröjas och de som behöver skydd identifieras på riktiga grunder. Därför bör de i princip inbegripa samma grundläggande rättssäkerhetsgarantier och krav på handläggningen som de ordinarie förfarandena, förutsatt att det är nödvändigt för det påskyndade förfarandet. Således är normerna för förfaranden för att pröva ansökningar som görs på nytt utan att några nya bevis eller faktiska omständigheter tillkommit och förfaranden genom vilka det fattas beslut om en asylsökandes rätt till inresa proportionerliga med hänsyn till det särskilda syftet med sådana förfaranden.

(16) Alla asylsökande bör, i alla typer av förfaranden, åtnjuta rättssäkerhetsgarantier som åtminstone omfattar rätt till prövning, rätt att stanna kvar i avvaktan på beslut av behörig myndighet, rätt till en tolk för att kunna lägga fram sin sak när de hörs av myndigheterna, möjlighet att meddela sig med Förenta nationernas flyktingkommissariat eller någon annan organisation som arbetar för flyktingkommissariatets räkning, rätt till korrekt delgivning av beslut, rätt till en motivering av beslutet i sak- och rättsfrågor, möjlighet att rådgöra med ett juridiskt ombud eller biträde samt rätt att under avgörande skeden i förfarandet informeras om sin rättsliga ställning på ett språk som de rimligen kan förväntas förstå.

(17) Dessutom bör det införas särskilda rättssäkerhetsgarantier för personer med särskilda behov, till exempel underåriga utan medföljande vuxen.

(18) Ett minimikrav för beslutsprocessen bör i alla förfaranden vara att beslut skall fattas utifrån faktiska omständigheter av myndigheter med behörighet i asyl- och flyktingärenden.

(19) Beslut i asylärenden bör kunna överklagas, så att ärendet prövas av en domstol i sak- och rättsfrågor. Den sökande bör ha rätt att inte bli utvisad förrän en domstol har fattat beslut om rätten att stanna kvar i väntan på utgången av överklagandet, med undantag för ett begränsat antal situationer som anges i detta direktiv, bland annat när det är motiverat av hänsyn till allmän ordning och säkerhet.

(20) Europaparlamentets och rådet direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter[7] bör gälla för personuppgifter som behandlas vid tillämpningen av det här direktivet. Direktiv 95/46/EG bör även gälla för överföring av uppgifter från medlemsstaterna till flyktingkommissariatet, när detta organ utför sitt uppdrag enligt Genèvekonventionen. En förutsättning för sådan överföring är att det personuppgiftsskydd som tillämpas inom flyktingkommissariatet bedöms som tillräckligt.

(21) Det ligger i miniminormernas natur att medlemsstaterna får införa eller behålla gynnsammare bestämmelser för personer som ansöker om internationellt skydd från en medlemsstat, om det kan antas att en sådan ansökan görs på den grunden att personen är en flykting i den mening som avses i artikel 1.A i Genèvekonventionen.

(22) I konsekvens med detta bör medlemsstaterna uppmuntras att tillämpa direktivet även på beslutsförfaranden som tillämpas vid ansökningar om andra former av skydd än Genèvekonventionens, när de sökande inte uppfyller kraven för flyktingstatus, varvid särskild hänsyn skall tas till rådets direktiv .../... [*Förslag till rådets direktiv om*

---

[7] EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

miniminormer för när medborgare i tredje land och statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning].

(23) Medlemsstaterna bör föreskriva påföljder för överträdelser av de nationella bestämmelser som antas för att genomföra detta direktiv.

(24) Genomförandet av detta direktiv bör utvärderas minst vartannat år.

(25) Eftersom målen för den föreslagna åtgärden, nämligen att införa miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja och återkalla flyktingstatus, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går förordningen inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Syfte

Syftet med detta direktiv är att fastställa miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

(a) *Genèvekonventionen*: konventionen angående flyktingars rättsliga ställning, undertecknad i Genève den 28 juli 1951, såsom den kompletterats genom New York-protokollet av den 31 januari 1967.

(b) *asylansökan*: en ansökan som görs av en person och som kan förstås som en begäran om internationellt skydd från en medlemsstat i enlighet med Genèvekonventionen. En ansökan om internationellt skydd antas vara en asylansökan, om inte personen i fråga uttryckligen begär en annan typ av skydd som det kan ansökas om separat.

(c) *sökande* eller *asylsökande*: en person som har ansökt om asyl och vars ansökan ännu inte har lett till ett slutligt beslut.

(d) *slutligt beslut*: ett beslut mot vilket samtliga rättsmedel enligt detta direktiv har uttömts.

(e) *beslutande myndighet*: en domstol, en myndighet med domstolsliknande uppgifter eller en administrativ myndighet i en medlemsstat som är ansvarig för att pröva asylansökningar och behörig att fatta beslut i första instans i sådana ärenden.

(f) *flykting*: en person som uppfyller kraven enligt artikel 1.A i Genèvekonventionen och rådets direktiv .../ ... [*Förslag till rådets direktiv om miniminormer för när medborgare i*

tredje land och statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning].

(g) *flyktingstatus*: den rättsliga ställning som en medlemsstat beviljar en person som är flykting och som tas emot som sådan på den medlemsstatens territorium.

(h) *underårig utan medföljande vuxen*: en person som är yngre än arton år och som anländer till medlemsstaternas territorium utan att vara i sällskap med en vuxen som enligt lag eller sedvana ansvarar för honom eller henne, så länge han eller hon inte faktiskt tas om hand av en sådan person, eller en underårig som lämnas utan sällskap av en vuxen efter att ha rest in på medlemsstaternas territorium.

(i) *företrädare*: en person eller en organisation som företräder en underårig utan medföljande vuxen i egenskap av förmyndare, en nationell organisation som ansvarar för den underårigas omvårdnad och välbefinnande eller någon annan lämplig företrädare som utsetts att värna om hans eller hennes bästa.

(j) *kvarhållande i förvar*: en medlemsstats kvarhållande av asylsökande inom avgränsade områden, där den asylsökandes rörelsefrihet är avsevärt inskränkt.

(k) *återkallelse av flyktingstatus*: ett beslut av en behörig myndighet genom vilket en persons flyktingstatus återkallas med stöd av artikel 1.C eller artikel 33.2 i Genèvekonventionen.

(l) *upphävande av flyktingstatus*: ett beslut av en behörig myndighet genom vilket en persons flyktingstatus upphävs för att det har framkommit omständigheter som tyder på att personen i fråga aldrig borde ha erkänts som flykting.

(m) *stanna kvar på medlemsstatens territorium*: att stanna kvar vid gränsen, i transitområden på flygplatser eller hamnar eller på territoriet till den medlemsstat där asylansökan har lämnats in eller håller på att prövas.

Artikel 3

Tillämpningsområde

1) Detta direktiv är tillämpligt på alla asylansökningar som lämnas in vid gränsen, i transitområden på flygplatser och i hamnar eller på medlemsstaternas territorium.

2) Detta direktiv är inte tillämpligt på ansökningar om diplomatisk eller territoriell asyl som lämnas in till medlemsstaternas diplomatiska eller konsulära beskickningar.

3) Medlemsstaterna får besluta att tillämpa bestämmelserna i detta direktiv på förfaranden för att handlägga ansökningar om andra typer av skydd än det som omfattas av Genèvekonventionen för personer som konstateras inte vara flyktingar.

Artikel 4

Förmånligare bestämmelser

Medlemsstaterna får införa eller bibehålla förmånligare normer för förfaranden för att bevilja och återkalla flyktingstatus, förutsatt att de normerna är förenliga med detta direktiv.

KAPITEL II

Grundläggande principer och rättssäkerhetsgarantier

Artikel 5

Rätt till prövning av ansökan

1. Medlemsstaterna skall se till att asylansökningar inte avslås eller avvisas utan prövning enbart på den grunden att de inte har lämnats in så snart som möjligt.
2. Medlemsstaterna får ställa som krav att asylansökan lämnas in av den som ansökan gäller.
3. Medlemsstaterna skall se till att varje enskild myndig person har rätt att lämna in en separat asylansökan för sin egen räkning.

   Medlemsstaterna får dock genom lag fastställa vad som skall gälla

   (a) om en underårig inte själv får lämna in en ansökan och ansökan därför måste lämnas in av en annan person för hans eller hennes räkning,

   (b) om ansökan för en underårig utan medföljande vuxen måste lämnas in av en företrädare på det sätt som anges i artikel 15.1.
4. Medlemsstaterna får genom lag fastställa att en asylsökande får lämna in asylansökningar för personer som är beroende av honom eller henne för sin försörjning, inklusive underåriga. I sådana fall skall medlemsstaterna se till att vuxna som är beroende av sökanden för sin försörjning och underåriga som är beroende av sökanden för sin försörjning och som inte omfattas av punkt 3 a godtar att en ansökan lämnas in för deras räkning och, om de inte skulle godta detta, ges möjlighet att själva lämna in en ansökan.

   När en person som är beroende av sökanden för sin försörjning lämnar in en ansökan för sin egen räkning efter att ha godtagit att en ansökan lämnas in för hans eller hennes räkning, får denna ansökan avvisas på grundval av den ansökan som lämnades in för hans eller hennes räkning.
5. Medlemsstaterna skall se till att de förfaranden som föreskrivs i detta direktiv börjar tillämpas så snart som möjligt.
6. Medlemsstaterna skall se till att

   a) alla myndigheter som den sökande kan komma att vända sig till vid medlemsstatens gräns eller på dess territorium har fått instruktioner för behandlingen av asylansökningar, också vad gäller att utan dröjsmål vidarebefordra ansökningarna, tillsammans med alla relevanta upplysningar, till behörig myndighet för prövning,

   b) personalen vid dessa myndigheter har fått den utbildning som krävs för att konstatera att det är fråga om en asylansökan och har tillräckliga kunskaper för att gå vidare i enlighet med de nämnda instruktionerna.

Artikel 6

Rätt att stanna kvar under prövningen av ansökan

1. Asylsökande skall ha rätt att stanna kvar på medlemsstatens territorium till dess att den beslutande myndigheten har fattat beslut.
2. Medlemsstaternas får endast avvika från denna regel när en förnyad ansökan i enlighet med artiklarna 33 och 34 inte kommer att bli föremål för någon ytterligare prövning.

Artikel 7

Krav som ställs på prövningen av asylansökningar

1) Medlemsstaterna skall se till att den beslutande myndigheten fattar sina beslut om asylansökningar efter en korrekt prövning. Medlemsstaterna skall därför se till att

   a) ansökningar prövas och beslut fattas individuellt, objektivt och opartiskt,

   b) precis och aktuell information erhålls från olika källor, inklusive FN:s flyktingkommissariat, om den allmänna situation som råder i de asylsökandes ursprungsländer och, vid behov, i de länder som de asylsökande har rest igenom, och att denna information görs tillgänglig för den personal som ansvarar för att pröva asylansökningar och fatta beslut om dessa,

   c) den personal som har att pröva asylansökningar och fatta beslut om dessa har tillräckliga kunskaper om tillämpliga normer på området för asyl- och flyktinglagstiftning.

2) Medlemsstaterna skall se till att de myndigheter som anges i kapitel IV ges tillgång till den allmänna information som avses i punkt 1 b, när denna behövs för att de skall kunna utföra sitt arbete.

Artikel 8

Krav som ställs på beslut av den beslutande myndigheten

1. Medlemsstaterna skall se till att beslut om asylansökningar fattas skriftligen.

2. Om en ansökan avslås skall medlemsstaterna dessutom se till att de faktiska och rättsliga skälen för detta anges i beslutet och att det ges skriftlig information om hur ett beslut som går den sökande emot kan överklagas.

Artikel 9

Rättssäkerhetsgarantier för asylsökande

1. Medlemsstaterna skall se till att alla asylsökande omfattas av följande rättssäkerhetsgarantier i samband med de förfaranden som föreskrivs i kapitel III i detta direktiv:

   (a) Sökandena skall upplysas om det förfarande som skall följas och om sina rättigheter och skyldigheter under detta förfarande på ett språk som de rimligen kan förväntas förstå. Informationen måste tillhandahållas i så god tid att de kan utöva de rättigheter som garanteras genom detta direktiv och uppfylla de skyldigheter som anges i artikel 16 och artikel 20.1.

   (b) Sökandena skall närhelst så är rimligt få hjälp av en tolk som kan framföra deras argument till de behöriga myndigheterna. Medlemsstaterna skall anse det rimligt att tillhandahålla tolk om den beslutande myndigheten kallar den sökande till en intervju innan ett beslut har fattats om asylansökan. I detta fall, liksom i andra situationer då de behöriga myndigheterna kallar in en tolk, skall kostnaderna för tolken täckas med offentliga medel.

   (c) Sökandena får inte nekas möjlighet att meddela sig med FN:s flyktingkommissariat eller någon annan organisation som enligt avtal med en medlemsstat verkar för flyktingkommissariatets räkning på den medlemsstatens territorium.

(d) Sökandena måste delges den beslutande myndighetens beslut om deras asylansökan inom skälig tid och på ett korrekt sätt. Om ett juridiskt ombud eller biträde rättsligt företräder den sökande, får medlemsstaterna välja att delge beslutet med denne i stället för med den asylsökande.

(e) Sökandena skall på ett språk som de rimligen kan förväntas förstå underrättas om beslutet av den beslutande myndigheten, om de inte biträds eller företräds av ett juridiskt ombud eller biträde. Denna underrättelse skall innefatta upplysningar om möjligheterna att överklaga eller begära omprövning av ett beslut som går dem emot.

2. De vuxna personer som är beroende av sökanden för sin försörjning som avses i artikel 5.4 skall informeras individuellt om möjligheterna att tillhandahålla de behöriga myndigheterna upplysningar om asylansökan innan den beslutande myndigheten fattar beslut.

Medlemsstaterna skall i fråga om de förfaranden som föreskrivs i kapitel IV se till att asylsökande även omfattas av de rättssäkerhetsgarantier som anges i artikel 9.1 b, 9.1 c och 9.1 d.

Artikel 10

Asylsökande som kallas till personlig intervju

1. Innan den beslutande myndigheten fattar ett beslut skall asylsökanden ges tillfälle att höras om ansökan av en person som enligt nationell lag är behörig att utföra en sådan intervju.

   Medlemsstaterna får dock föreskriva att underåriga under en viss ålder inte behöver intervjuas.

2. Den personliga intervjun behöver inte genomföras om det, på grundval av bedömningar i de enskilda fallen, framkommer att

   (a) den beslutande myndigheten kan fatta ett beslut på grundval av tillgänglig bevisning,

   (b) den behöriga myndigheten anser att den sökande inte bör eller kan höras på grund av bestående omständigheter som ligger utanför hans eller hennes kontroll; om oklarhet råder får medlemsstaterna begära ett intyg från läkare eller psykolog,

   (c) den behöriga myndigheten inte inom skälig tid kan tillhandahålla en tolk i enlighet med artikel 11.2 b,

   (d) den behöriga myndigheten inte kan genomföra intervjun på grund av att den sökande utan godtagbara skäl har underlåtit att inställa sig till intervjun.

3. I de fall som avses i punkt 1 andra stycket och punkt 2 b, c och d måste den sökande, innan den beslutande myndigheten fattar beslut, i stället för intervjun ges möjlighet att lämna synpunkter, eventuellt med bistånd av ett juridiskt ombud eller biträde och/eller, om det är fråga om en underårig sökande, en företrädare.

   Om den sökande inte kan höras vid en intervju på grund av att den behöriga myndigheten är oförmögen att tillhandahålla tolk enligt artikel 11.2 b inom skälig tid, skall medlemsstaterna kostnadsfritt tillhandahålla bistånd av ett juridiskt ombud eller biträde och/eller, om det är fråga om en underårig utan medföljande vuxen, en företrädare, och innan den beslutande myndigheten fattar beslut i stället för en personlig intervju ge dem tillfälle att lämna synpunkter på sådana personers vägnar.

4. Även om någon personlig intervju inte har ägt rum av de skäl som anges i artikel punkt 2 och inga synpunkter har mottagits på det sätt som anges i punkt 3, skall detta inte hindra den beslutande myndigheten från att fatta beslut i ett asylärende.

   Om någon intervju inte har ägt rum av de skäl som anges i punkt 2 eller 3, skall detta i sig inte påverka den beslutande myndighetens beslut i negativ riktning.

Artikel 11

Krav som ställs på den personliga intervjun

1. Personliga intervjuer skall under normala omständigheter äga rum utan familjemedlemmars närvaro.
2. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att se till att personliga intervjuer genomförs under sådana förhållanden att de sökande kan lägga fram skälen för sina ansökningar på ett heltäckande sätt. Medlemsstaterna skall därför

   (a) i samband med att de utser intervjuare och tolk göra sitt bästa för att ta hänsyn till de personliga och allmänna omständigheterna kring ansökan, inklusive den sökandes kulturella ursprung och hans eller hennes utsatta ställning, förutsatt att det är möjligt att göra detta i förväg och att den behöriga myndigheten är medveten om dessa omständigheter,

   (b) utse en tolk som kan garantera en fungerande kommunikation mellan den sökande och intervjuaren. Det är inte nödvändigt att kommunikationen äger rum på det språk som den sökande föredrar, om det finns något annat språk som denne rimligen kan förväntas förstå.

Artikel 12

Den ställning som utskriften av protokollet från den personliga intervjun har i förfarandet

1. Medlemsstaterna skall se till att det görs en utskrift av protokollet från varje personlig intervju.
2. Medlemsstaterna skall se till att de sökande i god tid har tillgång till utskriften av protokollet från den personliga intervju som ligger till grund för eller kommer att ligga till grund för beslutet.
3. Medlemsstaterna får begära att den sökande godkänner innehållet i utskriften av protokollet från den personliga intervjun.

   I sådana fall skall medlemsstaterna se till att den sökande ges tillfälle att begära eller föreslå korrigeringar av felöversättningar eller missuppfattningar i utskriften.

   Om en sökande vägrar godkänna innehållet i utskriften av protokollet från den personliga intervjun, skall detta inte hindra den beslutande myndigheten från att fatta beslut om asylansökan.

Artikel 13

Rätt till juridiskt bistånd och representation

1. Medlemsstaterna skall ge asylsökande en faktisk möjlighet att under alla stadier av förfarandet rådgöra med ett juridiskt ombud eller biträde i frågor som rör asylansökan, också efter ett beslut som går den sökande emot.

2. Om den beslutande myndigheten har fattat ett beslut som går den sökande emot, skall medlemsstaterna se till att juridiskt bistånd på begäran beviljas kostnadsfritt, med de inskränkningar som anges i denna punkt.

   Medlemsstaterna får

   (a) välja att endast tillhandahålla kostnadsfritt juridiskt bistånd för dem som saknar tillräckliga tillgångar och endast i den mån det är nödvändigt för att garantera faktisk tillgång till rättslig prövning,

   (b) föreskriva att juridiskt bistånd endast får tillhandahållas av ombud eller biträden som genom nationell lag särskilt har utsetts för att bistå och/eller företräda asylsökande.

Artikel 14

Juridiska ombuds eller biträdens rättigheter

1. Medlemsstaterna skall se till att det juridiska ombud eller biträde som bistår eller företräder en asylsökande i enlighet med villkoren i nationell lag har tillgång till sådan information i den sökandes akt som kan komma att prövas av de myndigheter som avses i kapitel IV.

Medlemsstaterna skall se till att det juridiska ombud eller biträde som bistår eller företräder en asylsökande har tillträde till avgränsade områden för att kunna besöka denne. Medlemsstaterna får endast begränsa möjligheterna att besöka asylsökande inom avgränsade områden om denna begränsning, enligt nationell lag eller annan författning, är objektivt nödvändig av hänsyn till säkerheten på området eller för att säkerställa en effektiv prövning av ansökan, och under förutsättning att ombudets eller biträdets tillträde inte därigenom begränsas avsevärt eller omöjliggörs.

2. Medlemsstaterna skall se till att det juridiska ombud eller biträde som bistår eller företräder en asylsökande i god tid informeras om tid och plats för den sökandes personliga intervju enligt artiklarna 10, 11 och 12, och beviljas rätt att närvara vid denna intervju.

   Medlemsstaterna skall föreskriva regler för juridiska ombuds och biträdens närvaro vid alla andra intervjuer under asylförfarandet, utan att det påverkar tillämpningen av denna artikel eller artikel 15.1 b.

Artikel 15

Rättssäkerhetsgarantier för underåriga utan medföljande vuxen

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 10 och 12 , skall medlemsstaterna se till att alla underåriga utan medföljande vuxen omfattas av följande rättssäkerhetsgarantier i samband med förfarandena enligt detta direktiv:

(a) De skall så fort som möjligt tilldelas en företrädare som skall företräda och/eller biträda dem i samband med prövningen av ansökan.

Företrädaren måste ges möjlighet att hjälpa de underåriga att förbereda sig inför den personliga intervjun. Medlemsstaterna skall ge företrädaren möjlighet att närvara vid intervjun och att ställa frågor och lämna synpunkter.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa följande:

(a) Om en underårig utan medföljande vuxen intervjuas om sin asylansökan i enlighet med artiklarna 10, 11 och 12, skall denna intervju utföras av en person som har nödvändiga kunskaper om underårigas särskilda behov.

(b) Beslutet om en asylansökan från en underårig utan medföljande vuxen skall fattas av en tjänsteman som har fått nödvändig utbildning om underårigas särskilda behov.

3. Medlemsstater som använder läkarundersökningar för att fastställa åldern på en underårig utan medföljande vuxen skall se till att

(a) underåriga utan medföljande vuxen före prövningen av asylansökan underrättas om att en åldersbestämning genom en läkarundersökning kan komma att utföras och att dessa upplysningar ges på ett språk de rimligen kan förväntas förstå,

(b) ett beslut om avslag på en asylansökan från en underårig utan medföljande vuxen som har vägrat att undergå en sådan läkarundersökning inte baserar sig enbart på denna vägran.

Artikel 16

Fastställande av omständigheterna under förfarandet

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att den asylsökande skall kunna uppfylla sin skyldighet att samarbeta och bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att fastställa omständigheterna i asylärendet.

En sökande skall anses ha uppfyllt denna skyldighet om han eller hon så fullständigt som möjligt har lagt fram alla fakta av relevans för prövningen och har understött dessa med alla tillgängliga bevis i tid för att den beslutande myndigheten skall kunna fatta beslut på grundval av dessa.

2. En asylsökande skall anses ha lagt fram alla relevanta fakta i ärendet om han eller hon har lämnat uppgift om sin ålder, bakgrund, identitet, nationalitet och resvägar samt tillhandahållit identitets- och resehandlingar och uppgivit orsakerna för sin fruktan för förföljelse.

Sedan den asylsökande har ansträngt sig för att genom tillgänglig bevisning stödja sina uppgifter om de relevanta faktiska omständigheterna och har lämnat en tillfredsställande förklaring till en eventuell brist på bevis, måste den beslutande myndigheten i samband med värderingen av bevisen bedöma hur välgrundad fruktan för förföljelse är.

3. Medlemsstaterna skall se till att den beslutande myndigheten, även om vissa av den sökandes uppgifter inte kan styrkas fullt ut, hellre friar än fäller om följande villkor är uppfyllda:

(a) Den sökande har gjort en genuin ansträngning för att styrka sin utsaga.

(b) All tillgänglig bevisning har lagts fram och, om möjligt, kontrollerats.

(c) Utredaren är övertygad om att den sökandes utsagor är sammanhängande och rimliga och inte strider mot allmänt kända fakta i hans eller hennes asylärende.

Artikel 17

Kvarhållande i förvar i väntan på beslut av den beslutande myndigheten

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 18 får medlemsstaterna inte kvarhålla en asylsökande i förvar endast av det skälet att hans eller hennes asylansökan behöver prövas innan ett beslut fattas av den beslutande myndigheten.

   Medlemsstaterna får emellertid endast kvarhålla en asylsökande i förvar under prövningen av dennes ansökan om ett kvarhållande, i enlighet med nationell lag eller annan författning, är objektivt nödvändigt för en effektiv prövning av asylansökan eller att det, på grundval av den sökandes personliga uppträdande, föreligger en stor sannolikhet för att denne avviker.

2. Medlemsstaterna får även kvarhålla en asylsökande i förvar under prövningen av ansökan om det finns skäl att tro att en begränsning av den sökandes rörelsefrihet är nödvändig för att ett snabbt beslut skall kunna fattas. Kvarhållande i förvar av detta skäl får inte överstiga två veckor.

3. Medlemsstaterna skall föreskriva en möjlighet till en första rättslig prövning och därefter regelbundna rättsliga omprövningar av beslut om att kvarhålla asylsökande i förvar enligt punkt 1.

   Medlemsstaterna skall se till att den domstol som får i uppdrag att pröva beslutet om kvarhållande i förvar är behörig att pröva huruvida kvarhållandet är förenligt med bestämmelserna i denna artikel.

Artikel 18

Kvarhållande i förvar efter överenskommelse om övertagande enligt rådets förordning .../...

1. Medlemsstaterna får kvarhålla den asylsökande i förvar för att hindra denne från att avvika eller kvarstanna olagligen från den tidpunkt då en annan medlemsstat har godtagit att överta eller återta honom eller henne i enlighet med rådets förordning .../... [*om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat*] till dess att den sökande överförs till den andra medlemsstaten. Kvarhållande i förvar av detta skäl får inte överstiga en månad.

2. Medlemsstaterna skall se till att den myndighet som får i uppdrag att ompröva beslutet om kvarhållande i förvar är behörig att pröva om kvarhållandet är lagligt i enlighet med bestämmelserna i denna artikel.

Artikel 19

Förfarande för det fall att ansökan återkallas

1. Om en asylsökande uttryckligen återkallar asylansökan skall medlemsstaterna se till att den beslutande myndigheten fattar beslut om att antingen avbryta prövningen eller, förutsatt att det finns tillräcklig information, avslå ansökan på någon annan grund i enlighet med detta direktiv.

2. Medlemsstaterna får också bestämma att den beslutande myndigheten skall ha rätt att avbryta prövningen utan att fatta beslut. I så fall skall medlemsstaterna se till att den beslutande myndigheten inför en tjänsteanteckning i akten.

Artikel 20

Förfarande om den sökande underförstått återkallar sin ansökan eller avstår från att fullfölja denna

1. Om det finns skälig grund att anta att en asylsökande underförstått har återkallat sin asylansökan eller avstått från att fullfölja denna, skall medlemsstaterna se till att den beslutande myndigheten fattar beslut om att antingen avbryta prövningen eller, förutsatt att det finns tillräcklig information, avslå ansökan på någon annan grund i enlighet med detta direktiv.

   Medlemsstaterna får förutsätta att den sökande underförstått har återkallat sin ansökan eller avstått från att fullfölja denna om det har kunnat fastställas att

   (a) han eller hon har underlåtit att inom skälig tid fullgöra sin anmälningsskyldighet eller annan skyldighet att meddela sig, har underlåtit att besvara en begäran om information av betydelse för ansökan i enlighet med artikel 16 eller har underlåtit att inställa sig till intervju enligt artiklarna 10, 11 och 12,

   (b) den sökande har avvikit eller utan tillstånd lämnat den plats där han eller hon kvarhölls i förvar utan att inom skälig tid kontakta den behöriga myndigheten.

2. Medlemsstaterna skall se till att en sökande som efter det att ett beslut om att avbryta förfarandet enligt punkt 1 har fattats åter anmäler sig hos den behöriga myndigheten har möjlighet att begära att asylärendet tas upp på nytt.

   Medlemsstaterna skall se till att denna person inte avlägsnas i strid med principen om förbud mot avvisning och utvisning.

   Medlemsstaterna får föreskriva att den beslutande myndigheten skall kunna återuppta prövningen i det skede där den avbröts.

Artikel 21

FN:s flyktingkommissariats roll

1. Medlemsstaterna skall ge flyktingkommissariatet möjlighet att

   (a) ta kontakt med asylsökande, även de som hålls i förvar eller i transitområden på flygplatser eller hamnar,

   (b) få tillgång till information om enskilda asylansökningar, om förfarandets gång och om vilka beslut som har fattats, under förutsättning att den asylsökande samtycker till detta,

   (c) vid utövandet av sin tillsyn enligt artikel 35 i Genèvekonventionen lägga fram synpunkter till vilken behörig myndighet som helst i fråga om enskilda asylansökningar i alla skeden av förfarandet.

2. Punkt 1 skall även vara tillämplig på organisationer som för flyktingkommissariatets räkning verkar i en medlemsstat i enlighet med ett avtal med medlemsstaten i fråga.

Artikel 22

Skydd av personuppgifter

1. Medlemsstaterna får inte röja uppgifter om enskilda asylansökningar till myndigheterna i den asylsökandes ursprungsland.
2. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att inga uppgifter som krävs för att utreda en enskild sökandes ärende inhämtas från myndigheterna i dennes ursprungsland på ett sätt som skulle leda till att dessa myndigheter får kännedom om att denne har ansökt om asyl.

KAPITEL III

Förfaranden i första instans

Avsnitt I

Artikel 23

Syftet med påskyndade förfaranden

1. Medlemsstaterna får införa eller bibehålla påskyndade förfaranden i syfte att
   (a) handlägga asylansökningar som inte anses kunna tas upp till prövning enligt avsnitt II,
   (b) handlägga asylansökningar som anses vara uppenbart ogrundade enligt avsnitt III,
   (c) handlägga ogrundade asylansökningar enligt avsnitt IV,
   (d) handlägga asylansökningar som görs på nytt i enlighet med bestämmelserna i avsnitt V,
   (e) fatta beslut om asylsökandes inresa på en medlemsstats territorium i enlighet med avsnitt VI.
2. Medlemsstaterna skall betrakta alla andra förfaranden för handläggning av asylansökningar som ordinarie förfaranden.

Artikel 24

Tidsfrister i ett påskyndat förfarande

1. Medlemsstaterna skall se till att den beslutande myndigheten fattar beslut i ett påskyndat förfarande senast tre månader efter det att asylansökan lämnades in.
2. Den tidsfrist som avses i punkt 1 får om det är motiverat förlängas med ytterligare tre månader.

   En förlängning av tidsfristen i ett enskilt fall skall vara giltig endast om den sökande eller dennes juridiska ombud eller biträde har delgetts en underrättelse om detta.
3. Om tidsfristerna i punkt 1 och punkt 2 inte följs, skall detta leda till att asylansökan handläggs enligt det ordinarie förfarandet, såvida inte medlemsstaten konstaterar att en sökande som själv är orsaken till att tidsfristerna inte har följts inte kan åberopa följderna av att tidsfristerna inte har följts, särskilt om sökanden har underlåtit att lämna de uppgifter som han skäligen kan förväntas lämna enligt artikel 16 eller att inställa sig till en personlig intervju enligt artiklarna 10, 11 och 12.
4. Medlemsstaterna får bestämma att ett beslut skall anses ha fattats enligt det påskyndade förfarandet när det efter utgången av de tidsfrister som anges i punkt 1 och punkt 2 kan fastställas att den sökande, utan skälig grund och avsiktligt, har undanhållit information som, om den hade varit känd i det skedet av förfarandet, skulle ha lett till ett beslut under det påskyndade förfarandet.
5. Denna artikel skall inte tillämpas från den tidpunkt då en medlemsstat uppmanar en annan att överta en asylsökande i enlighet med rådets förordning .../... [*om kriterier om mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat]*.

Avsnitt II

Artikel 25

Ansökningar som inte kan tas upp till prövning

Medlemsstaterna får avvisa en enskild asylansökan om

(a) en annan medlemsstat eller Norge eller Island har påtagit sig ansvaret för att pröva ansökan, enligt de kriterier och mekanismer som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan som lämnats in av en medborgare i ett tredje land eller av en statslös person i en av medlemsstaterna,

(b) ett land som inte är en medlemsstat betraktas som första asylland för den sökande enligt artikel 26,

(c) ett land som inte är en medlemsstat betraktas som ett säkert tredje land för den sökande enligt artiklarna 27 och 28,

(d) ett annat land än den sökandes ursprungsland har begärt utlämning, och detta land är antingen en annan medlemsstat eller ett tredje land som kan anses som säkert i enlighet med principerna i bilaga 1, förutsatt att det är lagligt att utlämna en asylsökande dit,

(e) den asylsökande står anklagad för brott vid en internationell brottmålsdomstol.

Artikel 26

Första asylland

Ett land kan anses som första asylland för en asylsökande om denne har fått resa in i det landet som flykting eller av andra skäl som berättigar till skydd, och där fortfarande kan åtnjuta ett skydd som överensstämmer med relevanta normer i folkrätten.

Artikel 27

Säkert tredje land

1. Medlemsstaterna får vid prövningen av asylansökningar betrakta ett tredje land som ett säkert tredje land endast om kraven i bilaga I är uppfyllda.

2. Medlemsstaterna får behålla eller införa lagstiftning som ger möjlighet att genom lag eller annan författning fastställa säkra tredje länder. Dessa lagar eller andra författningar skall vara förenliga med artikel 28.

3. Medlemsstater som den dag då detta direktiv träder i kraft har gällande lagar eller andra författningar som fastställer säkra tredje länder och som önskar behålla dessa lagar eller andra författningar, skall underrätta kommissionen om dem inom sex månader från antagandet av detta direktiv och så snart som möjligt meddela alla relevanta senare ändringar.

   Medlemsstaterna skall så snart som möjligt underrätta kommissionen om lagar och andra författningar som de inför efter det att detta direktiv antagits och som fastställer säkra tredje länder, och om alla relevanta senare ändringar.

   Medlemsstaterna skall särskilt motivera varför ett land fastställs som ett säkert tredje land och varje senare borttagande eller tillägg av ett sådant land.

Artikel 28

Tillämpningen av begreppet säkert tredje land

1. Ett land som är ett säkert tredje land enligt principerna i bilaga I kan endast betraktas som ett säkert tredje land för en enskild asylsökande om, oavsett om det är uppfört på en förteckning eller inte,

   (a) den sökande har koppling eller nära anknytning det landet eller har haft tillfälle att få skydd från det landets myndigheter,

   (b) det finns skäl att anta att sökanden i fråga kommer att få resa in eller resa in på nytt i det landet och

   (c) det saknas skäl att anta att landet inte är ett säkert tredje land med hänsyn till den asylsökandes särskilda förhållanden.

2. Vid verkställigheten av ett beslut grundat på denna artikel skall medlemsstaterna förse den sökande med en handling på det tredje landets språk som underrättar myndigheterna i det landet om att ansökan inte har prövats i sak.

Avsnitt III

Artikel 29

Uppenbart ogrundade ansökningar

Medlemsstaterna får avvisa en asylansökan som uppenbart ogrundad om den beslutande myndigheten har konstaterat att

   (a) den sökande genom att lämna in ansökan och lägga fram de faktiska omständigheterna endast har tagit upp frågor som uppenbarligen saknar relevans med avseende på Genèvekonventionen,

   (b) den sökande kommer från ett säkert ursprungsland i den mening som avses i artiklarna 30 och 31 i detta direktiv,

   (c) den sökande vid första påseendet befinns vara undantagen från flyktingstatus enligt rådets direktiv .../.... [*förslag till rådets direktiv om miniminormer för när medborgare i tredje land och statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning*].

Artikel 30

Säkert ursprungsland

1. Medlemsstaterna får vid prövningen av asylansökningar betrakta ett land som ett säkert ursprungsland endast om kraven i bilaga II är uppfyllda.

2. Medlemsstaterna får behålla eller införa lagstiftning som ger möjlighet att genom lagar eller andra författningar fastställa säkra ursprungsländer. Dessa lagar eller andra författningar skall vara förenliga med artikel 31.

3. Medlemsstater som vid det datum då detta direktiv träder i kraft har gällande lagar eller andra författningar som fastställer säkra tredje länder och som önskar behålla dessa lagar eller andra författningar, skall underrätta kommissionen om dem inom sex månader från

antagandet av detta direktiv och så snart som möjligt meddela alla relevanta senare ändringar.

Medlemsstaterna skall så snart som möjligt underrätta kommissionen om lagar eller andra författningar som de inför efter det att detta direktiv antagits och som fastställer säkra ursprungsländer, och om alla relevanta senare ändringar

Medlemsstaterna skall särskilt motivera varför ett land fastställs som ett säkert ursprungsland och varje senare borttagande eller tillägg av ett sådant land.

Artikel 31

Tillämpningen av begreppet säkert ursprungsland

Ett land som är ett säkert ursprungsland enligt principerna i bilaga II kan endast betraktas som ett säkert ursprungsland för en enskild asylsökande om han eller hon är medborgare i det landet eller, om han eller hon är statslös, tidigare har haft hemvist i det landet och om det saknas skäl att anta att landet inte är ett säkert ursprungsland med hänsyn till den sökandes särskilda förhållanden.

Avsnitt IV

Artikel 32

Andra ansökningar som får handläggas enligt det påskyndade förfarandet

Medlemsstaterna får handlägga en asylansökan enligt det påskyndade förfarandet om

(a) den sökande utan goda skäl har vilselett myndigheterna om sin identitet och/eller nationalitet genom att lägga fram oriktiga uppgifter eller undanhålla uppgifter som kunde ha påverkat beslutet i negativ riktning för den sökande,

(b) den sökande inte har lagt fram några uppgifter som med en rimlig grad av säkerhet styrker den sökandes identitet eller nationalitet och det finns allvarliga skäl att anta att denne avsiktligt har förstört eller gjort sig av med en identitets- eller resehandling som skulle ha bidragit till att fastställa hans eller hennes identitet eller nationalitet,

(c) den sökande medvetet har lämnat falska eller vilseledande utsagor av väsentlig natur i samband med den bevisning som han eller hon har lagt fram till stöd för asylansökan,

(d) den sökande har lämnat in en ny ansökan som inte innehåller några relevanta nya uppgifter i fråga om hans eller hennes särskilda förhållanden eller om situationen i hans eller hennes ursprungsland,

(e) den sökande utan godtagbara skäl har underlåtit att lämna in sin ansökan tidigare, trots att tillfälle funnits, och lämnar in en ansökan enbart för att försena eller hindra verkställigheten av ett redan fattat eller förestående beslut som skulle leda till att sökanden utvisas,

(f) den sökande inte har uppfyllt de skyldigheter som anges i artikel 16 och artikel 20.1 i detta direktiv,

(g) den sökande olagligen reste in på medlemsstatens territorium eller olagligen förlängde sin vistelse och, utan goda skäl, har underlåtit att anmäla sig till myndigheterna så snart omständigheterna kring inresan så tillät, eller

(h) den sökande utgör en fara för säkerheten i den aktuella medlemsstaten eller utgör en samhällsfara där, med hänsyn till att han eller hon genom en lagakraftvunnen dom har dömts för ett synnerligen grovt brott.

Ansökan får avvisas endast om den beslutande myndigheten har fastställt att den sökande inte har någon välgrundad fruktan för förföljelse enligt rådets direktiv .../... .... [*förslag till rådets direktiv om miniminormer för när medborgare i tredje land och statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning]*.

Avsnitt V

Artikel 33

Förnyade ansökningar

1. Medlemsstaterna får införa eller bibehålla ett särskilt förfarande som innefattar en preliminär prövning i enlighet med punkt 2, om en person förnyar sin asylansökan

   (a) efter det att en tidigare ansökan har återkallats i enlighet med artikel 19 eller artikel 20, eller

   (b) sedan ett slutligt beslut har fattats om en tidigare ansökan.

2. En förnyad asylansökan skall först bli föremål för en preliminär prövning av huruvida, efter återkallelsen av den tidigare ansökan eller efter det att ett slutligt beslut om den ansökan har fattats,

   (a) den sökandes personliga förhållanden eller rättsliga situation har förändrats,

   (b) det finns nya uppgifter som visar att ett för den sökande mer förmånligt beslut skulle kunna fattas eller kunde ha fattats,

   (c) beslutet om den tidigare asylansökan fattades på felaktig eller vilseledande grund, eller

   (d) det finns andra skäl enligt nationell lagstiftning att gå vidare med prövningen av den förnyade ansökan.

   Om något av de skäl som anges i a, b, c och d är tillämpligt och sökanden utan egen förskyllan var oförmögen att göra gällande de skäl som anges i denna punkt i det tidigare förfarandet, särskilt vad gäller att överklaga inför domstol, skall ansökan prövas vidare i enlighet med kapitel II.

Artikel 34

Förfaranderegler

1. Medlemsstaterna skall se till att asylsökande vilkas asylansökningar är föremål för en preliminär prövning enligt artikel 33 omfattas av de rättssäkerhetsgarantier som anges i artikel 9.

2. Medlemsstaterna får i sin nationella lagstiftning föreskriva bestämmelser om den preliminära prövningen enligt artikel 33. Dessa regler får bland annat

   (a) ålägga den sökande att ange de sakförhållanden och lägga fram de bevis som motiverar ett nytt förfarande,

   (b) kräva att den sökande lägger fram de nya uppgifterna inom en viss tid efter det att han eller hon erhöll dem,

(c) tillåta att den preliminära prövningen genomförs enbart på grundval av skriftliga inlagor, utan krav på att den sökande skall intervjuas personligen.

Dessa regler får inte göra det omöjligt för en asylsökande att få tillgång till ett nytt förfarande och de får inte heller innebära att tillgången till ett nytt förfarande i praktiken sätts ur spel eller allvarligt inskränks.

3. Medlemsstaterna skall se till att

(a) den beslutande myndighet som har fattat beslut om den tidigare ansökan är ansvarig för den preliminära prövningen,

(b) den sökande informeras på lämpligt sätt om utfallet av den preliminära prövningen och, om ansökan inte kommer att prövas vidare, skälen för detta och möjligheterna att överklaga det beslutet,

(c) den beslutande myndigheten, om en av de situationer som anges i artikel 33.2 är för handen, så snart som möjligt prövar den förnyade ansökan i enlighet med bestämmelserna i kapitel II.

Avsnitt VI

Artikel 35

Gränsförfaranden

1. Om inte annat föreskrivs i denna artikel får medlemsstaterna, i enlighet med de lagar och andra författningar som är i kraft vid tidpunkten för antagandet av detta direktiv, bibehålla eventuella särskilda förfaranden för att vid gränsen handlägga asylansökningar från asylsökande som har anlänt dit och lämnat in en asylansökan, förutsatt att dessa lagar och andra författningar är förenliga med artiklarna 5, 6, artiklarna 8.2, 13.1, 14.1, 14.2 och artiklarna 15, 17, 21 och 22.

2. Detta förfarande får även tillämpas för asylsökande som anländer till transitområden på flygplatser och i hamnar.

3. Medlemsstaterna skall se till att dessa särskilda förfaranden regleras i lag eller annan författning vad avser prövning av och beslut om asylansökningar, tillgång till juridiskt bistånd och biträde, förfarandet, hur länge och under vilka villkor en asylsökande får kvarhållas i förvar och vilka tidsfrister som gäller.

4. Medlemsstaterna skall se till att ett beslut om att neka inresa på en medlemsstats territorium av skäl som hänför sig till asylansökan skall fattas inom två veckor, med möjlighet till högst två veckors förlängning av fristen efter godkännande av en behörig rättslig instans via ett i lag föreskrivet förfarande.

5. Underlåtenhet att följa tidsfristerna i punkt 4 skall leda till att den asylsökande beviljas rätt till inresa på medlemsstatens territorium, så att dennes ansökan kan handläggas i enlighet med övriga bestämmelser i detta direktiv. Medlemsstaterna skall se till att asylsökande som nekas inresa i enlighet med särskilda förfaranden omfattas av de rättssäkerhetsgarantier som anges i kapitel IV.

6. Ett beslut om att neka inresa på territoriet kan inte ges företräde framför beslutet om asylansökan, såvida det inte bygger på ett avslag av asylansökan efter det att en myndighet med behörighet i frågor om asyl- och flyktingrätt har prövat omständigheterna i ärendet.

Avsnitt VII

Artikel 36

Återkallelse eller upphävande av flyktingstatus

Medlemsstaterna skall se till att den beslutande myndigheten får inleda en utredning om att återkalla eller upphäva en persons flyktingstatus så snart det framkommer uppgifter som tyder på att det finns skäl att ompröva giltigheten av hans eller hennes flyktingstatus.

Artikel 37

Förfaranderegler

1. Om den beslutande myndigheten i en medlemsstat omprövar en flyktings rätt till flyktingstatus, skall frågan om upphävande eller återkallelse av denna status prövas enligt det ordinarie förfarandet i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv.

   Om en domstol eller en annan instans i en medlemsstat omprövar en flyktings rätt till flyktingstatus, skall frågan om upphävande eller återkallelse av denna status prövas på samma villkor som vid beslut enligt det ordinarie förfarandet.

2. Medlemsstaterna får avvika från artiklarna 9–12 om det skulle visa sig tekniskt omöjligt för den beslutande myndigheten att följa bestämmelserna i de artiklarna.

KAPITEL IV

Överklagande

Artikel 38

Rätten till ett effektivt rättsmedel inför domstol

1. Medlemsstaterna skall se till att asylsökande har rätt till ett effektivt rättsmedel inför domstol mot ett beslut som har fattats om deras asylansökningar.
2. Medlemsstaterna skall se till att det effektiva rättsmedel som avses i punkt 1 omfattar en möjlighet till prövning i både sak- och rättsfrågor.
3. Medlemsstaterna skall se till att

   (a) en vägran att ta upp prövningen av en asylansökan på nytt efter det att den har avbrutits i enlighet med artiklarna 19 och 20, och

   (b) en förlängning av tidsfristen i enlighet med artikel 24

också kan bli föremål för prövning genom överklagande till domstol.

Artikel 39

Omprövning och överklagande av beslut som har fattats enligt det ordinarie förfarandet

1. Medlemsstaterna skall tillåta att asylsökande som till domstol överklagar ett beslut som har fattats enligt det ordinarie förfarandet stannar kvar på medlemsstatens territorium i avvaktan på utgången av överklagandet. Medlemsstaterna skall också

tillåta att asylsökande som före ett överklagande till domstol begär att en administrativ myndighet skall ompröva ett beslut som har fattats enligt det ordinarie förfarandet stannar kvar på medlemsstatens territorium i avvaktan på utgången av omprövningen.

2. Medlemsstaterna får avvika från punkt 1 i kraft av lagar och andra författningar som gäller vid tidpunkten för antagandet av detta direktiv.

3. Om det i en medlemsstats nationella lagstiftning föreskrivs att en asylsökande inte har rätt att stanna kvar på dess territorium i avvaktan på utgången av överklagandet eller begäran om omprövning, skall medlemsstaten se till att domstolen är behörig att avgöra huruvida den sökande, med hänsyn de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet, får stanna kvar på medlemsstatens territorium, antingen på den sökandes begäran eller på eget initiativ.

4. Utvisning får inte ske förrän domstolen har fattat beslut i det ärende som avses i punkt 3. Medlemsstaterna får föreskriva undantag från dessa bestämmelser om det av hänsyn till inre säkerhet eller allmän ordning har beslutats att den asylsökande inte får stanna kvar på den berörda medlemsstatens territorium.

Artikel 40

Omprövning och överklagande av beslut som har fattats enligt det påskyndade förfarandet

1. Medlemsstaterna skall i sin nationella lagstiftning ange under vilka omständigheter asylsökande som överklagar eller begär omprövning av ett beslut som har fattats enligt det påskyndade förfarandet inte får stanna kvar på den berörda medlemsstatens territorium i avvaktan på utgången.

2. I sådana fall skall medlemsstaterna se till att en domstol har behörighet att avgöra huruvida den asylsökande, med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, får stanna kvar på medlemsstatens territorium, antingen på den sökandes begäran eller på eget initiativ.

3. Utvisning får inte ske förrän domstolen har fattat beslut i det ärende som avses i punkt 2. Medlemsstaterna får föreskriva undantag i följande fall:

   (a) Om det har fastställts att en asylansökan inte kan prövas i enlighet med artikel 25.

   (b) Om en domstol redan har avslagit en begäran från den asylsökande om att få stanna kvar på medlemsstatens territorium och det efter avslaget har beslutats att inga nya uppgifter av relevans har lagts fram beträffande den sökandes särskilda förhållanden eller förhållandena i ursprungslandet.

   (c) Om en förnyad ansökan inte kommer att prövas vidare i överensstämmelse med kapitel II såsom anges i artikel 33.

   (d) Om det av skäl som rör inre säkerhet och allmän ordning har beslutats att den asylsökande inte får stanna kvar vid medlemsstatens gräns, i transitområden på flygplatser och i hamnar eller på dess territorium.

Artikel 41

Tidsfrister och räckvidden för omprövning eller överklagande

1. Medlemsstaterna skall föreskriva följande:

(a) Skäliga tidsfrister för att överklaga och för att begära omprövning; tidsfristerna får vara kortare när det är fråga om beslut som har fattats enligt det påskyndade förfarandet.

(b) Alla andra bestämmelser som behövs för att överklaga och för att begära omprövning.

(c) Behörighet för den berörda domstolen att fastställa eller ändra den beslutande myndighetens beslut.

(d) Bestämmelser som, om domstolen ändrar ett beslut, innebär att den antingen måste återförvisa ärendet till den beslutande myndigheten så att den kan fatta ett nytt beslut eller själv fatta beslut på grundval av ansökan.

2. Medlemsstaterna skall föreskriva under vilka omständigheter det kan antas att en asylsökande underförstått har återkallat eller avstått från att fullfölja en begäran om omprövning eller ett överklagande, samt de förfaranderegler som skall följas i dessa fall.

KAPITEL V

Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 42

Förbud mot diskriminering

Medlemsstaterna skall genomföra bestämmelserna i detta direktiv utan diskriminering på grund av kön, ras, nationalitet, tillhörighet till en viss socialgrupp, hälsa, hudfärg, etniskt eller socialt ursprung, genetiska särdrag, språk, religion eller övertygelse, politisk eller annan åskådning, tillhörighet till en nationell minoritet, förmögenhet, börd, funktionshinder, ålder, sexuell läggning eller ursprungsland.

Artikel 43

Påföljder

Medlemsstaterna skall föreskriva påföljder för överträdelser av nationella bestämmelser som har utfärdats med tillämpning av detta direktiv och skall vidta de åtgärder som krävs för att se till att dessa påföljder tillämpas. Påföljderna skall vara effektiva, proportionerliga och avskräckande. Medlemsstaterna skall anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den dag som anges i artikel 45, och alla senare ändringar som gäller dem så snart som möjligt.

Artikel 44

Rapport

Senast två år efter den dag som anges i artikel 45 skall kommissionen rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv i medlemsstaterna och föreslå eventuella ändringar som krävs. Medlemsstaterna skall sända kommissionen alla uppgifter som behövs för att utarbeta rapporten. Efter det att rapporten har lagts fram skall kommissionen minst en gång vartannat år rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv i medlemsstaterna.

Artikel 45

Genomförande

Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som behövs för att följa detta direktiv senast den 1 januari 2005. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När medlemsstaterna antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 46

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 47

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA I

Principer för att fastställa säkra tredje länder

I. Krav för att fastställa säkra tredje länder

Ett land betraktas som ett säkert tredje land om det, i fråga om de aktuella utländska medborgarna eller statslösa personerna, uppfyller följande två krav:

A. Landet iakttar konsekvent folkrättsliga normer om skydd för flyktingar.

B. Landet iakttar konsekvent de grundläggande folkrättsliga normer om de mänskliga rättigheterna som man inte får avvika från ens under krig eller i annat allmänt nödläge som hotar nationens existens.

A. Folkrättsliga normer om skydd för flyktingar

1) Som säkert tredje land skall anses alla länder som har ratificerat Genèvekonventionen, iakttar den konventionens bestämmelser om rättigheter för personer som har erkänts som flyktingar och beviljats flyktingstatus samt har inrättat ett asylförfarande för personer som önskar erkännas som flyktingar och beviljas flyktingstatus, vilket överensstämmer med följande principer:

   - Asylförfarandet regleras i lag.
   - Beslut om asylansökningar fattas objektivt och opartiskt.
   - Asylsökande tillåts stanna kvar vid landets gräns eller inom dess territorium till dess att det har fattats ett beslut om deras asylansökan.
   - Asylsökande har rätt till en personlig intervju, vid behov med bistånd av en tolk.
   - Asylsökande nekas inte möjligheten att meddela sig med FN:s flyktingkommissariat eller andra organisationer som arbetar på dess vägnar enligt ett avtal med landet i fråga.
   - Det finns en bestämmelse om att beslut om en asylansökan kan överklagas till en högre administrativ myndighet eller till domstol eller det finns en faktisk möjlighet att få beslutet omprövat.
   - Flyktingkommissariatet eller andra organisationer som arbetar på dess vägnar i allmänhet får träffa asylsökande, kan begära uppgifter från myndigheterna om enskilda asylansökningar, om förfarandets gång och om vilka beslut som har fattats samt vid utövandet av sin tillsyn enligt artikel 35 i Genèvekonventionen kan göra framställningar till dessa myndigheter i fråga om enskilda asylansökningar.

2) Oaktat det ovanstående kan ett land som inte har ratificerat Genèvekonventionen betraktas som ett säkert tredje land om

   - landet konsekvent iakttar principen om "non-refoulement" i Afrikanska enhets-organisationens konvention om de specifika aspekterna på flyktingproblemen i Afrika av den 10 september 1969 och, avseende personer som ansöker om asyl av detta skäl, har ett förfarande som överensstämmer med de ovannämnda principerna, eller
   - landet har följt slutsatserna i Cartagena-deklarationen om flyktingar av den 19–22 november 1984 för att se till att nationella lagar och förordningar återspeglar principerna och kriterierna i Genèvekonventionen och att det finns miniminormer för behandlingen av flyktingar, eller

- landet ändå konsekvent i praktiken iakttar normerna i Genèvekonventionen om rättigheter för personer i behov av internationellt skydd i den konventionens mening och om landet avseende personer som ansöker som asyl av detta skäl har ett förfarande som överensstämmer med de ovannämnda principerna, eller
- landet enligt uppgifter från flyktingkommissariatet på något annat sätt iakttar behovet av internationellt skydd för dessa personer, antingen genom att det samarbetar med flyktingkommissariatet eller andra organisationer som arbetar på dess vägnar eller på andra sätt som flyktingkommissariatet bedömer vara lämpliga för detta ändamål.

När det gäller kravet under A skall begreppet säkert tredje land även omfatta ett land som har ratificerat Genèvekonventionen och som trots att det (ännu) inte har inrättat ett förfarande i enlighet med principerna i punkt 1 ändå enligt uppgifter från flyktingkommissariatet konsekvent iakttar normerna i konventionen och beaktar rättigheterna för personer som behöver internationellt skydd i konventionens mening.

B. Grundläggande folkrättsliga normer om de mänskliga rättigheterna

1) Alla länder som har ratificerat antingen 1950 års Europakonvention om skydd av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan ”Europakonventionen”) eller både 1966 års internationella konvention om medborgerliga och politiska rättigheter (nedan ”internationella konventionen”) och 1984 års konvention mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (nedan ”tortyrkonventionen”) och konsekvent iakttar normerna i dessa konventioner i fråga om rätten till liv, förbud mot tortyr och grym, omänsklig eller förnedrande behandling, förbud mot slaveri och träldom, förbud mot retroaktiva strafflagar, rätten att erkännas som en person i lagens mening, förbud mot att berövas friheten enbart på grund av oförmåga att uppfylla en avtalad förpliktelse samt tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet.
2) Vi fastställandet av säkert tredje land skall det anses att normerna iakttas om det landet har bestämmelser om effektiva medel för att garantera att utländska medborgare eller statslösa personer inte utvisas i strid med artikel 3 i Europakonventionen eller artikel 7 i internationella konventionen och artikel 3 i tortyrkonventionen.

II. Förfarande för att fastställa säkra tredje länder

Varje allmän bedömning av huruvida dessa normer iakttas i syfte att fastställa att ett land är ett säkert tredje land i allmänhet eller säkert för vissa enskilda utländska medborgare eller statslösa personer måste grundas på en rad informationskällor, som kan inbegripa rapporter från beskickningar, internationella och icke-statliga organisationer samt pressrapporter. Medlemsstaterna skall särskilt beakta information från flyktingkommissariatet.

Rapporten med den allmänna bedömningen skall vara offentlig.

Om medlemsstater bedömer säkerheten i ett tredje land enbart i ett enskilt beslut som avser en viss sökande, behöver ett sådant beslut inte grundas på en sådan generell bedömning som anges ovan.

BILAGA II

Principer för att fastställa säkra ursprungsländer

I. Krav för att fastställa säkra ursprungsländer

Ett land betraktas som ett säkert ursprungsland om det konsekvent iakttar de grundläggande folkrättsliga normer om de mänskliga rättigheterna som man inte får avvika från ens under krig eller i annat allmänt nödläge som hotar nationens existens och landet

A. har demokratiska strukturer och konsekvent iakttar följande rättigheter: tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet, yttrandefrihet, rätt att delta i fredliga sammankomster samt föreningsfrihet, inbegripet rätten att bilda och ansluta sig till fackföreningar och delta i landets styrelse, direkt eller genom fritt valda ombud,

B. tillåter att internationella organisationer och icke-statliga organisationer övervakar om landet respekterar de mänskliga rättigheterna,

C. styrs av rättsstatsprincipen och konsekvent iakttar följande rättigheter: rätten till frihet och personlig säkerhet, rätten att erkännas som en person inför lagen och likhet inför lagen,

D. föreskriver ordinära effektiva rättsmedel mot brott mot dessa medborgerliga och politiska rättigheter och, vid behov, extraordinära rättsmedel,

E. är ett stabilt land.

II. Förfarande för att fastställa säkra ursprungsländer

Varje allmän bedömning av huruvida dessa normer iakttas i syfte att fastställa att ett land är ett säkert ursprungsland i allmänhet eller säkert för vissa enskilda utländska medborgare eller statslösa personer måste grundas på en rad informationskällor, som kan inbegripa rapporter från beskickningar, internationella och icke-statliga organisationer samt pressrapporter. Medlemsstaterna skall särskilt beakta information från flyktingkommissariatet.

Rapporten med den allmänna bedömningen skall vara offentlig.

Om medlemsstater bedömer säkerheten i ett tredje land enbart i ett enskilt beslut som avser en viss sökande, behöver ett sådant beslut inte grundas på en sådan generell bedömning som anges ovan.

FINANSIERINGSÖVERSIKT FÖR RÄTTSAKT

Politikområde: RÄTTSLIGA OCH INRIKES FRÅGOR
Verksamhet: Asyl och invandring

ÅTGÄRDENS BETECKNING: ÄNDRAT FÖRSLAG TILL RÅDETS DIREKTIV OM MINIMINORMER FÖR MEDLEMSSTATERNAS FÖRFARANDEN FÖR ATT BEVILJA ELLER ÅTERKALLA FLYKTINGSTATUS

1. BERÖRDA BUDGETPOSTER (NUMMER OCH BETECKNING)

A0 7030 (möten)

2. ALLMÄNNA UPPGIFTER

2.1. Sammanlagda anslag för åtgärden (avsnitt B): miljoner euro för åtagandebemyndiganden

2.2. Tillämpningsperiod:

2001 - september 2006

2.3. Flerårig total uppgiftsberäkning:

(a) Förfalloplan för åtagandebemyndiganden/betalningsbemyndiganden (finansiellt stöd) *(se punkt 6.1.1)*

Miljoner euro *(avrundat till tredje decimalen)*

	År n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 och följande budgetår	Totalt
Åtagandebemyndigandena (ÅB)							
Betalningsbemyndigandena							

(b) Tekniskt och administrativt stöd samt stödutgifter *(se punkt 6.1.2)*

Åtagandebemyndigandena (ÅB)							
Betalningsbemyndigandena							
Delsumma (a)+(b)							
Åtagandebemyndigandena (ÅB)							
Betalningsbemyndigandena							

(c) Total budgetkonsekvens i form av personalutgifter och övriga administrativa utgifter *(se punkterna 7.2 och 7.3)*

ÅB/BB	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,175

TOTALT a+b+c							
Åtagandebemyndigandet (ÅB)	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,175
Betalningsbemyndigandet	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,175

2.4. Förenlighet med den ekonomiska planeringen och budgetplanen

X Förslaget är förenligt med gällande ekonomisk planering

2.5. Påverkan på inkomsterna[1]:

X Inkomsterna påverkas inte (gäller tekniska aspekter på genomförandet av en åtgärd)

Obs.: den metod som använts för att beräkna påverkan på inkomsterna skall redovisas närmare på ett separat blad som bifogas denna finansieringsöversikt.

Miljoner euro (avrundat till första decimalen)

		Före åtgärden (år n-1)	Situation efter åtgärden					
Budgetpost	Inkomster		År n	n+1	n+2	n+3	n+4	n+5
	(a) Inkomster i absoluta belopp1							
	(b Förändring av inkomster	*Δ*						

(Om flera budgetrubriker påverkas skall varje rubriks nummer anges i tabellen.)

[1] Ytterligare upplysningar finns i den separata vägledningen.

3. BUDGETTEKNISKA UPPGIFTER

Typ av utgifter		Nya	Deltagande från Efta	Deltagande av kandidatländerna	Rubrik i budgetplanen
Oblig. utg./Icke oblig. utg.	Anslag/ Icke-diff. Anslag	JA/NEJ	JA/NEJ	JA/NEJ	No

4. RÄTTSLIG GRUND

Artikel 63.1 d i EG-fördraget.

5. BESKRIVNING AV ÅTGÄRDEN

5.1. Behovet av gemenskapsåtgärder[2]

5.1.1. Mål för åtgärden

Direktivets syfte är att fastställa miniminormer på gemenskapsnivå för medlemsstaternas asylförfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus.

Förslaget är ett initiativ om asylfrågor som gemenskapen tagit i syfte att uppnå ett gemensamt europeiskt asylsystem. I ordförandeskapets slutsats 15 från Europeiska rådet i Tammerfors i oktober 1999 anges att gemenskapsbestämmelser på längre sikt bör leda till ett gemensamt asylförfarande i hela unionen. Miniminormerna för medlemsstaternas förfaranden är bara ett första steg mot en ytterligare harmonisering av förfaranderegler. I kommissionens meddelande om asyl från september 2000 anges att man i slutet av den första fasen, dvs. när detta förslag läggs fram, utan att föregripa behandlingen av förslaget kan undersöka hur eventuella kvarstående skillnader skulle kunna korrigeras och olika tolkningar av gemenskapsnormerna förebyggas.

5.1.2. Förhandsutvärdering

Inte tillämpligt.

5.1.3. Åtgärder som vidtagits som följd av en efterhandsutvärdering

Inte tillämpligt.

5.2. Planerad verksamhet och villkor för finansiering via budgeten

Kommissionen avser att med hänsyn till detta direktiv inrätta en kontaktkommitté.

Följande skäl finns för att inrätta en sådan kommitté: Kommittén skall för det första hjälpa medlemsstaterna att införa miniminormerna i detta direktiv, och därvidlag ha en samordnande uppgift. För det andra skall kommittén vara ett forum för medlemsstater som gemensamt önskar gå längre än miniminormerna i detta skede av harmoniseringsprocessen, bland annat när det gäller att samordna förfarandena för att fastställa säkra tredje länder och säkra ursprungsländer. För det tredje skall kommittén avlägsna hindren för ett gemensamt asylförfarande och skapa de nödvändiga villkoren för att uppnå det mål som Europeiska rådet i Tammerfors ställde upp. Kommittén skulle kunna förhindra att det införs nationella åtgärder som skulle äventyra en ytterligare tillnärmning av asylpolitiken i framtiden och den skulle kunna bana väg för att gå över från miniminormer för förfarandena till ett gemensamt förfarande.

---

[2] Ytterligare upplysningar finns i den separata vägledningen.

Kommittén skulle således kunna verka för en ytterligare tillnärmning av asylpolitiken i framtiden och den skulle kunna bana väg för att gå över från miniminormer för förfarandena till ett gemensamt förfarande.

Under tiden före den 1 december 2005 kommer kontaktkommittén att sammanträda tre gånger om året för att förbereda införlivandet av direktivet och därefter två eller tre gånger om året för att underlätta samråd mellan medlemsstaterna om ytterligare normer med mera.

5.3. Former för genomförande

Inte tillämpligt.

6. BUDGETKONSEKVENSER

6.1. Totala budgetkonsekvenser för avsnitt B (för hela programperioden)

(Den beräkning som ligger till grund för nedanstående tabell skall redovisas genom uppdelningen i tabell 6.2)

6.1.1. Finansiellt stöd

Åtagandebemyndiganden, miljoner euro (avrundat till tredje decimalen)

Fördelning	År n	N + 1	N + 2	N + 3	N + 4	n + 5 och följande budgetår	Totalt
Åtgärd 1							
Åtgärd 2							
etc.							
TOTALT							

6.1.2. Tekniskt och administrativt stöd, stödutgifter och IT-utgifter (åtagandebemyndiganden)

	År n	N + 1	N + 2	N + 3	N + 4	n + 5 och följande budgetår	Totalt
1. Tekniskt och administrativt stöd:							
(a) Tekniskt bistånd							
(b) Övrigt tekniskt och administrativt stöd: - internt: - externt: - *externt: varav för konstruktion och underhåll av system för informationshantering:*							
Delsumma 1							
2. Stödutgifter							
(a) Utredningar							
(b) Expertmöten							
(c) Information och publikationer							
Delsumma 2							
TOTALT							

6.2. Kostnadsberäkning per åtgärd för avsnitt B (för hela programtiden)[3]

(Om det i en övergripande åtgärd ingår flera konkreta insatser skall det för var och en av dessa redovisas detaljer som gör det möjligt att bedöma omfattning och kostnad för genomförandet)

Åtagandebemyndiganden, miljoner euro (avrundat till tredje decimalen)

Fördelning	Typ av resultat (projekt, ärenden etc.)	Antal resultat (sammanlagt för åren 1...n)	Genomsnittlig kostnad per enhet	Totala kostnader (sammanlagt för åren 1...n)
	1	2	3	4=(2X3)
<u>Åtgärd 1</u>				
- *Aktivitet 1*				
- Aktivitet 2				
<u>Åtgärd 2</u>				
- *Aktivitet 1*				
- *Aktivitet 2*				
- *Aktivitet 3*				
etc.				
TOTALKOSTNAD				

Redogör vid behov för beräkningsmetoderna.

[3] Ytterligare upplysningar finns i den separata vägledningen.

7. EFFEKTER PÅ PERSONALRESURSER OCH ADMINISTRATIVA UTGIFTER

7.1. Konsekvenser för personalbehoven

Typ av tjänster		Personal som krävs för att förvalta åtgärden (befintliga plus ev. ytterligare personalresurser)		Totalt	Beskrivning av de arbetsuppgifter som den planerade åtgärden för med sig
		Fast anställda	Tillfälligt anställda		
Fast anställda eller tillfälligt anställda	A B C				*Om så krävs kan en mer detaljerad beskrivning av dessa arbetsuppgifter bifogas separat*
Övriga personalresurser					
Totalt					

7.2. Total budgetkonsekvens av personalresurser

Typ av personalresurser	Belopp i euro	Beräkningsmetod
Fast anställda Tillfälligt anställda		
Övriga personalresurser (ange budgetpost)		
Totalt		

Beloppen avser totala utgifter för 12 månader.

Behovet av personalresurser och administrativa resurser skall täckas av de anslag som beviljats det generaldirektorat som förvaltar åtgärden inom ramen för den årliga anslagstilldelningen.

7.3. Övriga administrativa utgifter till följd av åtgärden

Budgetpost (nummer och beteckning)	Belopp i euro	Beräkningssätt
Totalt (avdelning A7) A07030 – Möten	29 250	3 möten/år till en genomsnittlig kostnad av 9 750 euro (15x650 euro) per möte
Informationssystem (A-5001/A-4300)		
Övriga utgifter i del A		
Totalt	29 250	

Beloppen avser totala utgifter för 12 månader.

I.	Totalbelopp per år (7.2 + 7.3)	29 250 euro
II.	Varaktighet	6 år
III.	Totalkostnad för åtgärden (I x II)	175 500 euro

8. UPPFÖLJNING OCH UTVÄRDERING

8.1. Metod för uppföljning

Kommissionen skall vartannat år rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av direktivet.

8.2. Planerad form och tidsplan för utvärderingar

Inte tillämpligt.

9. BESTÄMMELSER OM BEDRÄGERIBEKÄMPNING

Inte tillämpligt.